

“အချစ်ဟောင်း၊ အချစ်သစ်၊ အချစ်တပတ်နွမ်း”

လေမာယု

(၁) ပြည်လည်ဆုံစည်းကြမယ် အချစ်ရယ်

ကျွန်တော်ကို မောင်မောင်ကို အတော်မကျေနပ်ဖြစ်
မိတယ်၊ ဟုတ်တယ်လေ . . ကျွန်တော့်ပိုင်နက်ထဲက အဖေကို
လက်ရဲ ဇက်ရဲနဲ့မခန့်လေးစား လှယူခဲ့တာကိုး။

ဝါကတော့ . . မဖြစ်သင့်ဘူး . . ။

သူ့ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ . . ကျွန်တော့်ထက်
ဘယ်လောက်ဘဲ အဆင့်မြင့်မြင့်ပေါ့။

အခုတော့ . . ကျွန်တော်မှာနေရခက် . . တွေးရခက်နဲ့
သူပေးထားတဲ့လခကလဲ မနဲဘူးလေ . . နောက်ပြီး ဆိုင်တစ်ခု
လုံးမှာ ကျွန်တော့်အခွင့်အရေးအရဆုံးဘဲ . . ။

ဝါပေမဲ့ . . ကျွန်တော့်ကို စော်ကားခဲ့တယ် . . စောက်ဂရု
စိုက်စရာမလိုဘူးဆိုတဲ့ . . အထောက် ခြံခဲ့တယ် . . ။

“အင်း . . ကိုမောင်မောင် ခင်ဗျား ကျွန်တော်နဲ့မတွေ့တော့
မယ် . . တောက်”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရကုန်နီးဝါခါ ခေါင်းလည်းရှားလျှင် ဝါပေမိ
သူမကြားဘူး . . သူ့ရှေ့မှာတော့ ခပ်တည်တည်ဘဲပေါ့ . . ငွေ
ကြောင့်လား။

မန္တလေးမှာရည်းစားနဲ့ ပြဿနာတက်လို့ ရန်ကုန်ပြေးခဲ့
တယ် . . အခုရန်ကုန်မှာ လူသတ်မှုဖြစ်ပြီး ထောင်ထဲဝင်ရတော့
မလားဘဲ၊ ငွေဂုဏ်၊ ကြေးဂုဏ်၊ ရာထူးဂုဏ် ပြည့်တဲ့ ကျွန်တော်
နဲ့စည်းသိရိဟာ ကျွန်တော့်ထက်အစစ်အရာရာ မြင့်မားလို့

ကျွန်တော်အကို အရင်းကို မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ပြုဆွယ်ခဲ့
တယ်.. အတိုဆိုတဲ့ နှားကလည်း ရည်းစားမှန်းသိရက်နဲ့
ခောက်ရွတ်ပစ္စိ တွဲတော်ခဲ့တယ်.. ဒါကြောင့် ပန္နသေးပွာ နေ
ချက်စက်ကုန်ပြီး ဘယ်သူ့မှ နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခဲ့တာ.. ။

ရန်ကုန်ရောက်တော့.. တက္ကသိုလ်မောင်မောင်နဲ့တွေ့ပြန်
တယ်.. တိုယ်နဲ့အိပ်ခါး ဝိန်းမတို့ပေါ်တင်ကြီး ပြတ်လုခံရရင်
ဘယ်လောက်နားမူ ကျေနပ်မှာလဲ.. ။

ခင်ဗျားကျေနပ်မလား.. မကျေနပ်ဘူးလား။

ဒါခေတ်ကားတာဗျ.. အခုဆိုကြည့်လေ (၂၄)နာရီခံဘို့
အသင့်ဖြစ်နေတဲ့ မရွှေထားတာ ကျွန်တော်ဆီ ဟန်ဆောင်ပြီး
တောင်မလာတော့ဘူး.. သူ့နဲ့ကိုမောင်မောင်ဖြစ်နေတာကို
ကျွန်တော်ပသိဘူးထပ်ပြီး အခုတဲလော့နားကို သစ္စာရှိတဲ့ ဝိန်း
မမြက်လိုလိုတာလိုလိုနဲ့ လုပ်ပြနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့
ရံချင်တာပေါ့.. မင်းကိုမိန်းမတွေပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့.. အ
ဘယ်နှစ်ခေခိုဟယ် ဆိုတာ သိဘယ်ပို။

စောက်ကောင်မ မကားဆီးလွှားလစ်လဲ အရင်ကလို ကက်
ဟတ်ပတ်ပတ်မရှိတော့ဘူး.. ခပ်မှတ်မှန်နဲ့ ကျွန်တော်ကလဲ
ကျွန်တော်ဘဲ.. သူ့ကိုယ်လုံးက ပြေးခဲ့ပေမယ်.. အခုတော့
သူ့ကိုကောင်းကနေမိတယ်.. ။

ဒါပေမဲ့.. ကိုမောင်မောင်ကကားကို အစွဲကြီးစွဲအောင်
လုပ်ထားပြီးလေ.. ဒါကြောင့်ကျွန်တော်အိပ်လာတော့တာပေါ့
ကို မောင်မောင်နဲ့ တွေ့သမျှမိန်းမတွေ မှန်သမျှကို
စွဲကြတာချည်း တဲ.. ။

“တောတ်.. အသယ်ပနဲ့ ဝရမ်းပြေးနဲ့ နေနှင့်တော့ပေါ့..”

ကျွန်တော်ဒေါသတွေ ထွက်နေသလောက်တော့ ပျော်နေ
မှာပေါ့.. ရန်ကုန်မြို့ကဟစ်နေရာမှာပေါ့။ ဟုတ်လား.. ရန်
ကုန်မှာတစ်နေရာရှာထက်ရင် ရပါတယ်။ ကိုမောင်မောင်လို
လူရွယ်တစ်ယောက်အဖို့တော့ ပိုတောင် လွယ်သေးတယ်.. ။

“တော်ပြီ.. ပါဖာလုပ်ထွက်မယ်.. ပါရှေ့မှာ မျတ်မှာ
ပြောင်တိုက်တာတွေမကြည့်နိုင်ဘူး.. လကုန်ရင်ထွက်မယ်..
ဒီနေ့ (၂၅)ရက်ရှိပြီ.. နောက် (၅)ရက်ဘဲ စောင့်နေတော့မယ်။
ကျွန်တော် ပြတ်ပြတ်သားသားဆုံးဖြတ်ချက်ချယိုက်ပါ
သည်။ ဒီလိုလူတွေနဲ့.. ဝေးဝေးနေမှဖြစ်မယ်။ နို့ပိုရင် ကိုယ့်
ဒေါသနဲ့ တိုယ်ဘဲစုကွရောက်မှာ။

အဲလိုဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းတော့.. ကျွန်တော်
စိတ်ညှိပ်သွားပါတယ်.. အလုပ်သာ အာရုံစိုက်ပြီး လုပ်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့.. အဲဒီနေ့က (၂၅)ရက် ကျွန်တော်အလုပ်ထွက်
ခွင့်(၃)နာရီပဲပေးတာပေါ့.. ယုံမခံအသိုင်းဆိုင်သိမ်ဖြူ အပြင်
မှာ ထမင်းထွတ်စားပြီးတော့ ကျွန်တော့အခန်းကို ကျွန်တော်
ပြန်လာပြီး စာဖတ်နေမိတယ်.. ။

ဆိုင်ခရူဖတ်ဆီက သော့ဖွင့်သကြားယို့ အနှောင့်အယှက်
တော့ ခေါ်ပြီလို့ သိလိုက်တယ်။

“တိုင်း.. ရာဇာ.. ရက်(၆) ဟုနေကောင်းလား.. အား
တော့နာတယ်ဟာ.. ကိုယ့်တို့ အခန်းခေလသုံးခွင့်ပြုပါ.. ဒီ
နေ့သိပ်မိသိပ်ခိုက်တဲ့.. နက်သမီးကပ်ပါးရခဲလို့ကွာ.. အမှန်
အကန်ဆရာ.. မင်းတောင်မြင်ရင် ခိုက်သွားမယ်..”

အခန်းသုံးခွင့်တောင်းပါတယ်လို့ ဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော်ခြင်း
ခွင့်မရှိပါဘူး.. သူက သူဌေးဘဲ.. အသာခေါင်းငြိန်ရင် ဆိုင်

ထဲကနေ သူနဲ့အပြင်ကို ထွက်လိုက်လာတယ်။

“ဆွေတီ.. လာခဲ့တော့ တိုယ့်ဆော်ဒါက သဘောကောင်း ပါကယ်.. ပြောတယ် မဟုတ်လား..”

ကျွန်တော့ရွှေက ကိုမောင်မောင်က ကားထဲကို လှမ်းပြော လိုက်တယ်.. ကားတံခါးဖွင့်လာပြီး ဆင်နွယ်နေရောင် ခြေ ထောက်တစ်ဖက်ကျလာတယ်.. ဟုတ်တယ်.. ကိုမောင် မပြောတာဟာ ဒီတစ်ယောက်ကတယ်လားဘဲ ဖြစ်မှာ ကိုမောင် မောင်ကို ပတ်ပြီး ကျွန်တော်လှေကားထဲကို နင်းရင်းအောက် ကိုဆင်းလိုက်တယ်.. ရွှေချောကလဲ ကားထဲက ထွက်ပြီး တံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး သိချင်စိတ်ကိုထိန်းပြီး အိမ်နဲ့ရုရုထဲ သူ တို့လုခါးကြည့်လိုက်တယ်.. သူတလဲ ရုတ်ရွံ့တန်ခိုး မျက်လုံး လေးရွှေပြီး ကျွန်တော်ကိုကြည့်လိုက်တယ်.. မျက်လုံးချင်း အဆုံမျှ..

“ဟင်..” ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပါတယ်.. သိရီ.. သိရီ ကျွန်တော်အထက်ယောက်ချစ်ခဲ့ရတဲ့ သိရီ ကျွန် တော်ကိုအရှုံးလုပ်ခဲ့တဲ့ သိရီ.. ပြီးတော့ ကျွန်တော့အကိုကို ပြောင်ပြောင်နှိုက်ခဲ့တဲ့ သိရီ..

သူလဲ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားတယ်.. အရမ်းဘဲတုံ့ပြု သွားတယ်ထင်ပေါ့.. ဟုတ်စာ ကိုမောင်မောင်မရက် မိခင်မှာ ဘဲ.. နှစ်ယောက်လုံးအိမ်နဲ့ဆည်လိုက်နိုင်တယ်.. စာကယ် လို့.. ကျွန်တော်က နှုတ်ဆက်ခဲ့ရင် သူမထီချင်လေင်တောင် နေမှာ သေချာတယ်.. ဒီလိုသစ္စာမဲ့တဲ့မိန်းမကို နှုတ်ဆက်ဖို့ လည်း မစဉ်းစားဘူး..

“ဒေါက်.. ဒေါက်.. ဒေါက်” မေးကိုမြှင့်လိုက်ရင်း

ဒေါက်မိနပ်သံပေးရင်း အလုံးခံဖို့ ကြုံကြုံရွရွလေး သွားနေတဲ့ သိရီကို ကျွန်တော်နောက်ကနေ ဝေးကြည့်နေမိတယ်.. ကို မောင်မောင်ကတော့.. သူ့ရဲ့ရွေးချယ်မှုအတွက် ဂုဏ်ယု နေပုံဘဲ..

သိရီသိပ်လှနေတယ်.. ကျွန်တော့လက်ထဲမှ ခိုခဲကုံးက ထုတ် လှနေတယ်.. ကျွန်တော့အကိုရဲ့ အသွေးအသားတွေ ကိုစုပ်ခြုံပြီး တသွေးတမွှေးဖြစ်နေလေရဲ့.. နဂဲကမှ ရုတ်ရုတ် တော်တော်လှတဲ့.. သိရီအခုဆို မြင်သူရွာလောက်အောင် လှနေ ရဲ့..

သူဘယ်လိုရန်ကုန်ရောက်လာတာပါ.. နောက်ပြီး တော့ တယ်လို့ ကိုမောင်မောင်နဲ့ ဆက်မိတာလဲ.. သိရီရဲ့အလှကို ကြည့်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့.. ဒေါသနဲ့ ခုခွတ်ပီးဟာ.. ကျွန် တော်ကိုဝေးသွေးတွေပြန်အောင် လုပ်နေတယ်.. သူ့ကို ဘယ် လို့ချစ်ကြမလဲလို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်မိတယ်.. နောက်ဆုံး တော့..

လူကျင့်ဝတ်ဖောက်ဖျက်မုန်းသိပေမဲ့ ကျွန်တော် စေထား တဲ့ သံတံခါးကို အသာဟပြီး အသံကြားအောင် အထိပြန်ဝင် လိုက်မိတယ်..

“ကိုယ်လာပြီ သိရီရေ..” “ခစ်.. ခစ်.. ခစ်.. ခစ်ခစ်” သိရီရဲ့ ရယ်သံခိုးခိုးခစ်ခစ်က ကျွန်တော်ကို ဆီးပြီးလျှင်ပြောင် နေလေရဲ့.. ကျွန်တော်အဖြစ်က လွတ်သွားတဲ့ ဝါးဘယ် လောက်ကြီးလဲလို့ လာကြည့်နေရတဲ့ လူမိက်လို့ပဲဘဲ..

တရုတ်ကပ်ကိုအသာဟပြီး ချောင်ကြည့်လိုက်တော့ သိရီ ဟာ ကိုမောင်မောင်ပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်းဖြူနေတယ်လေ..

ကိုမောင်မောင်ခွတ်ဆိတ်ငုတ်ကိုလေးတွေနဲ့ ထိမိတိုင်း ကလေး
တစ်ယောက်လို ရယ်နေရဲ့. . မိနစ်ပိုင်းအတွင်း တွေ့ခဲ့ရတဲ့
ကျွန်တော့ကို သတိရပုံမရှိတော့ဘူး. . မဆန်းပါဘူးလေ. .
အာရင်ကမှ သစ္စာမရှိတဲ့ မိန်းမ. . .

ကိုမောင်မောင်ဟာ လက် ၆ ဖက်ပါနတ်ဖုရားတစ်ပါးလို
သိရှိရဲ့ ကိုယ်အဖုံ့ကို အလုပ်ရွပ်နေပါတယ်. . ကျွန်တော့ကို
အနမ်းတစ်ပွင့်ပေးဖို့ တပတ်လောက် တောင်းပန်ခဲ့ရတဲ့ မရွေ့
သိရှိတာ ကိုမောင်မောင်ရဲ့ ချောမွတ်နေတဲ့ မျက်နှာမှာ အနမ်း
နိုးတွေ ဓမ္မနေခဲ့ရဲ့. . .

“သိရဲ့. . အကျိုးချွတ်ပေးတာ.” ချွတ်ပါလား. . ကိုယ်ဖါ
သာ လက်မပါဘူးလား. . “မုန့်စာပြောနေပေမဲ့. . သူပဲအကျိုး
သူဘဲ ချွတ်တက်မှန်းသိလို့ အသာချွတ်ချလိုက်ပါတယ်. .

ဖြူပင်းတဲ့ အသားရေပေါ်မှာ အနက်ရောင်တရာစီယာတ
လေးက တင်းနေတယ်. . ပြီးတော့ တင်းမာပြီးအိတ် နဲ့အုံကြီး
တွေကို မနိုင်မနင်းထိန်းထားရတာကယ်. . ကိုမောင်မောင်ဟာ
ဘရာစီယာကိုတော့ ကိုယ်ဖါသာကိုယ်တော် ဖြုတ်ယူလိုက်ပါတယ်။

“အိုး. . လှလိုက်တာ. .” ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဘူး
တဲ့. . ခာယ်တော့မှလဲ ပိုင်ဆိုင်ရတော့မှာမဟုတ်တဲ့ ချွတ်မြဲအိ
မြီးနေတဲ့ နို့အုံကြီးတွေကို မျက်စိမမှိတ်တမ်း ကြည့်နေမိတယ်။
“လှလိုက်တာ. . သိရိရယ်. . ဝါးစားချင်စရာကြီး”

တွေ့သမျှ မိန်းကလေးတွေကို ရွတ်ဖတ်နေကျ ဝါထာကို
ပြန် ရွတ် ပေမဲ့. . ဒီတစ်ခါ သူ့စကားဟာ
ရာနုန်းပြည့်မှန်ပါတယ်။ နို့ရည်တွေ ပြည့်တင်းနေတဲ့ နို့အုံဟာ
ကျွန်တော့ရမ္မတ်ကို နိုးဆွ နေပါတယ်. . သိရှိကတော့
ရွက်ဟန်မတူပါဘူး. . ခပ်ပြုံးပြုံး ပဲ. . သူ့နို့အုံကို

သုပြန်ကြည့်နေရဲ့။

ကိုမောင်မောင်ဟာ လက်ဆတ် သိရှိရဲ့ ချည်ထားတဲ့ ဆံပင်
ကြိုးကို ဖြုတ်ချလိုက်တယ်. . ကြိုးမားတဲ့ နို့နဲ့ ရှည်လှားတဲ့
ဆံပင်ဟာ သိရှိတို့ထိုင်နေတဲ့ ကတင်ပေါ်ကနေ ကျော့ပြီး ကြမ်း
ပြင်နဲ့ မထိတထိလေး ချဲ့ကျသွားရဲ့. . .

“အိုး. . တာလုပ်တာလဲ. .” “ချစ်စရာရန်တွေနေတဲ့
သိရဲ့ကို တစ်ချက်နမ်းလိုက်ပြီး “ဘာအနှောက်အဖွဲ့မှ မထားဘဲ
ထွတ်ထွတ်လပ်လပ် ချစ်ချင်လို့ပါ မောင် အချစ်သိရှိရယ်” “ဒါပဲ
နော်. .” “ဘာလဲ မလုံတူးလား. . လာအခုဘဲ လက်ထပ်မယ်”

“သူကြီးဘယ်လိုလက်ထပ်မလဲ. .”

“မောင်ရက်ဝေရင်တော့ သိရှိသေမှာဘဲ သိရှိအချစ်ကို
မောင်နောက်တီးနောက်တောက်မလုပ်ပါနဲ့. .” “သိရှိရယ်
တိုက်တစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ပဲ ချစ်တဲ့ကောင်ပါ. . ဒီ
အသက်အရွယ်ထိ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်လိုမှန်းလဲမသိဘူး
သိရှိကိုမြင်မြင်ချင်းကိုယ်ရူးမကက်ချစ်ဝွားကော. . ကကယ်လို့
သိရဲ့ကိုသာ မရရင် ကိုယ်ရှားပြီး”

“မောင်သိရှိကို ဘယ်တော့လက်ထပ်မလဲ. .” “အလွန်ဆုံး
ကြာရင် နောက်နှစ်လပေါ့ အချစ်ရယ်. . ကပြန်ဆုံး လက်ထပ်
ကြတာပေါ့. . ကိုယ်လဲ သိရှိနဲ့ခွဲမနေနိုင်ဘူး” “မောင်. . အခု
နထွတ်သွားတဲ့ လူက မောင်နဲ့ဘယ်လိုသိတာလဲ. .” “သိလို့
လာတာ “တွေ့တတ်ပါဘူး. . မနှလေးမှာတွေ့ဘူးလားလို့ပါ။ က
ပါလေ. . သူ့များအကြောင်းပြောမနေပါနဲ့. . ဘယ်ကကောင်
နန်းသေတာ” “သူက သိပ်တော်တာသိရဲ့. . မောင်ပြီးရင်သူဘဲ
အိတ်ကို ဦးဆီးရမလဲ. .” “မောင်လို့ပေါ့. . ဝူဈေးဆိုင်မှာ

အိတ်ကို ဦးဆီးရမလဲ. .” “မောင်လို့ပေါ့. . ဝူဈေးဆိုင်မှာ

လာလုပ်နေရတာ "သိရိကကြည့်မရဘူးလား.. " "ဟင်.. သူ့ခိုးလို့ ကျွဲပိုးလို့နဲ့ ခေပ်ဖြမ်းနိပ်ရင် ဒီလိုအခြေအနေပဲကို အလုပ်မခန့်သင့်ဘူး.. "

"သိရိက အခုတထဲက ကိုလှ်အိမ်ရှင်မနေရာယူချင်နေပြီလား" ဟုတ်တယ်.. ခလ.. အခြင်မခေတ်ချင်ခေတဲ့ ပြောရမှာဘဲ.. "ကိုမောင်မောင်တာ ကိတ်တာကနဲ့ ချစ်စရာစကားတွေဆိုနေတဲ့.. သိရိရဲ့ စုပွပုနွတ်ခမ်းလေးကို ငုံ့ပြီး စုပ်ယူလိုက်ပါတယ်။ ဖန်ချိန်ဖန်ခါတ ကျွန်တော်စုပ်ငုံ့ပြီး စုပ်လူ.. ခဲ့ဘူးတဲ့.. နွတ်ခမ်းလေးတွေ.. တစ်ချိန်တစ်ခါဆိုတာ.. စကားအဖြစ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး.. တကယ်တော့ တစ်ချိန်က ဖန်ခါတစုပ်ခဲ့ဘူးတာ.. "

သိရိရဲ့ နွတ်ခမ်းလေးတာ ကိုမောင်မောင်ဖိုလ်ထဲမှာ ရောက်သွားပါတယ်.. ကြပ် ပူလောင်တဲ့ အနမ်းရိုင်းကြောင့် သိရိတစ်ယောက် လက်ချောင်းကလေးတွေ ဖာဆက်ဆက်ထုန်ခါပြီး ကိုမောင်မောင်လည်တိုင်ကို ခပ်ကမ်းကမ်းလေးဖက်ထားပါတယ်။ ကိုမောင်မောင်လက်တစ်ဖက်က ပြုံးအံ့တင်းမာနေတဲ့ နို့အုံပွေးပွေးကြီးကို ဆုပ်တိုင်ပွတ်သတ်ထားပါသည်။ လက်သန်းကပ်ဆစ်ကလေး ချွန်ထွက်နေတဲ့ နို့သီးကို လက်ညှိုးလက်မကြားညှပ်ပေးပြီး လှိမ့်ပွတ်နေပါတယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ခပ်နာနာညစ်တယ် ထင်ပါရဲ့ သိရိတစ်ယောက် မျက်နှာခွဲနွာ ကွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုမောင်မောင်တာ သိရိရဲ့ ကျောက်စိမ်းနားကပ်ပံထားတဲ့ နားရွက်ကိုမြှင်းပြီး စုပ်ပေးနေပြန်တယ်.. သိရိတစ်တိုယ်လုံး ကြောက်သီးလေးတွေ ထလို့ သိပ်အရသာတွေ နေကလ နှစ်ကယ်၊ တရွေ့ရွေ့နဲ့

လည်တိုင်က သွေးကြောမကြီးမားမှာ စုပ်နင်းနေပြန်ပါတယ်.. သိရိရင်တာ ချစ်ထားသလို ပုံးပိုင်းကြနေတယ်။ အချစ်ပါရဲ့တို့ဟောင်ဟောင်နဲ့ လက်ထဲမှာ သိရိတစ်ဖျ မှတ်သမ္မုပညာတွေ ကြက်ပျောက်ပျောက်ပျောက် ပျောက်ပြီး သူ့လက်ခွက်ထဲကရ ဖြစ်နေပြီလေ။ သူ့စုပ်ထားခဲ့တဲ့ သိရိရဲ့ နားရွက်တာ သွေးချေဥပြီး နီခဲ့နေရာ။

တာ.. လည်တိုင်မှာလည်း အနီထွက်ကြီး.. ဒီလိုတဲ သိရိရဲ့ ဘဝမှာ ကိုမောင်မောင်နဲ့.. တစားမိလို့ အမဲစက်ထင်မှာပြင်ယောင်မိတမ်း တကယ်လို့ တို့ဟောင်ဟောင်သာ သိရိကို အစွဲခွဲလျှင်ပေါ့။

"တာ.. ဟင်.. နာတယ်" လည်တိုင်ကနေ ရပ်ဘက်တို့ လှူနဲ့ ယတ်ယပ်း တို့ထိယပ်းနဲ့ နီသီတို့ ဆီးသွားလို့ တို့ခောင်မောင်တာ သိရိရဲ့ ညှိုးကိုတို့နို့သီးခေါင်းတို့ ကိုက်လိုက်လို့ အော်တဲ့အသံပါ.. သိရိတစ်ယောက် တုန်တုန်ရိရိဖြစ်သွားတယ်။ ကပန်းကတန်း ကိုဟောင်ဟောင်ခေါင်းတို့ဖော်ပြီး သူ့နို့ သူ့တလုကလင်ကြည့်နေကယ်။ နို့သီးခေါင်းမှာ သွေးချေစို့လို့ ကြည့်.. မကောင်းဘူး.. သွေးတွေ ထွက်လာပြီ "အချစ်နဲ့ အပုတ်အထားတွေပေါ့.. နာလား ပကျေနပ်ရင် ပြန်တိုက်" "ဟင်ဟင်ဟင် ဖြစ်နေတဲ့ သူ့ရင်ဘက်ကို သိရိမျက်လုံးတွေ ခိုတ်ပြီး ရွေ့တိုးပေးလိုက်တယ်။ သိရိက တစ်ချက်မျက်စောင်း ထေးတိုးရင်း ပါးခပ်အသာဟပြီး နို့တိုင်းလိုက်တယ်။ ကိုဟောင်မောင် မျက်လုံးတွေမှိတ်ပြီး ခေါင်းနောက်လန့်သွားတယ်။ သိပ်အရသာတွေ နေတယ်ထင်ပါ။

"ဟ.. တား" တို့ဟောင်ဟောင်ကပ်ထောက် ပျတ်လုံးကြီး

ပြုပြီး တုန်ခါသွားတယ်။ ဝဋ်လည်ပြီ ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ် . .
ကိုမောင်မောင်ရဲ့ နို့အုံမှာ သွားရာအကွင်းလိုက်ကြီး . . ပြီးတော့
သွေးတွေပေါက်ပေါက် . . ပေါက်ပေါက် နဲ့ကျလို့

“ဟင် . . ခွေးမလေး . . အရမ်းကိုက်တယ်” သီရိသာမု
အပြစ်ပြောဘဲ . . ယိုစီးကျနေတဲ့သွေးတွေကိုသာ လျှာနဲ့
အသာလိုက်လက်နေတယ် . . ရက်ယိုနဲ့အားမရဘူးထင်တယ်။
ဒဏ်ရာကို ငုံ့ပြီးအသာ တပြုတ်ပြုတ်နဲ့ သွေးတွေစုပ်သောက်
နေရဲ့။

“အား . . ကောင်းလိုက်တာ သီရိရယ်။ အိုး . . အချစ်ရယ်”
သီရိရဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပညာခန်းကြောင့် ကိုမောင်မောင်
ခိုက်သွားပြီထင်ရဲ့။ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မလေးနဲ့ ရေရည်
လက်တွဲနိုင်ပြီလို့ ထင်ချင်ထင်နေမှာ . . ။

“ဟာ . . နှုတ်ခမ်းမှာ သွေးတွေပေနေတဲ့ သီရိဟာ လေပူ
တစ်ချက်မှတ်ထုတ်ရင်း . . ကိုမောင်မောင်နို့ဆီကနေ မျက်နှာ
ခွာလိုက်ပါတယ် . . သီရိရဲ့ မျက်နှာဟာ ထူးထူးခြားခြားရမ္မက်
နဲ့ဆူနေပါတယ် . . ။

ကိုမောင်မောင်က သူ့မစွဲရသေးတဲ့ သီရိရဲ့ နို့အုံတစ်ဖက်ကို
လက်နဲ့မပြီး အသာငုံလိုက်ပြန်တယ် . . မကိုက်ရဘူးနော် . .
ခေါင်းတစ်ချက်ငြိမ့်ပြုရင်း အဝမ်းမရနို့ကို စုပ်ယူနေတယ် . .
သီရိလဲ မေးခင်းသွားပြီး တျန်နို့အုံတစ်ဖက်ကို သူ့ဟာသာ သူ့ပွတ်
ပြီး တစားနေတယ် . . တိုမောင်မောင်ဟာ နို့အုံကို လက်နှစ်
ဖက်နဲ့ စုံကိုင်ပြီး နှားနို့ညစ်သလို ညစ်လျက် စို့နေတယ် . .
တကယ်ဘဲ . . နို့ထွက်ဆလားမသိ . . သူတို့ကိုကြည့်ပြီး တျန်
တော် ရမ္မတွေကြာလာသလို . . ယူပြီးမရလဲ ငြိမ်မိတယ် . .
ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ရမဲ့ ရတနာမဟုတ်လား။

ဟုတ်ပါတယ် . . သီရိနို့ပြန်ထိပ်ကနေ တကယ်ဘဲ နို့ရည်
ကြည်တွေစီးကျနေလေရဲ့ . . မောင်မောင်ဟာ သီရိကိုနို့စို့လို့
ဝသွားဟန်နဲ့ သူ့ဝါးစပ်ကနေနို့တို့ ဖြုတ်ပြီး သီရိကို ကုတ်ပေါ်
တွန်းလှဲသူလိုက်ပါတယ်။ အလိုက်သင့်ပက်လက်လှန်သွားတဲ့
သီရိရဲ့ ထမီကို ပြေချပြီး ခြေထောက်ကနေ ဆွဲချွတ်လိုက်တယ်။

သီရိရဲ့ ပြုတင်းဆွဲမှုတို့နောက် . . အသားဆိုင်တွေထဲမှာ
အနက်ရောင် ပင်တီလေးက မြှုပ်ဝင်နေပါတယ်။ မိန်းကလေး
တွေ လမ်းရောက်ရင် ထာဘီအောက်အသားဆိုင်ထဲမှာ မြှုပ်နေ
တဲ့ ဘောင်းဘီတို့လိုက်ကြည့်ရင်း ခင်ဗျားတို့လဲ ရမ္မက်ကြွလွှား
ခဲ့တာဘဲ။

ပြည့်ပြီးသူမို့ ပေါင်းစုကြားတ ကြိတ်လေးဟာ အရမ်းကြီး
မောင်းနှိုနေတယ် . . တျန်တော့ အာတွေခြောက်လာပါပြီ ကို
မောင်မောင်လဲ သိပ်မဆိုးနဲ့ဘဲ သီရိရဲ့ စပ်စပိုင်ခါးလေးကို လိပ်
ပြီးဆွဲချွတ်လိုက်ပါတယ် . . ။

ရင်သပ်ဋ္ဌမောဖွယ်အလှဆီတဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ အသုံး
အနှုံးဟာ ဒီမှာမလုံလောက်ဘူး . . ရွှေဂါရောင် အမွှေးနုလေး
တွေဟာ မေမိးမို့နေတဲ့ စောက်ဖုတ်ပေါ်မှာ ဖုံးလွှမ်းနေပါတယ်။
ပန်းနုရောင်ဖက်ကြာတက်လေးဟာ သိသာရဲ့ဘဲ ရှိပါတယ်။
အဆီတွေနဲ့ ပြည့်ဟင်းနေတဲ့ စောက်ဖုတ်ဟာ ကပ်စိလျှံနေပါ
တယ်။

“ပြုတ် . . ” “အိုး . . ” ကိုမောင်မောင်လဲ တျန်တော်နည်း
တူ စောက်ဖုတ်ရဲ့ ဖမ်းစားခံရရာကနေ စောက်ဖုတ်ကို မတ်
မက်မောမောနှင့် နှမ်းလိုက်တယ် . . ။

သီရိကတော့ ဂွက်ဟန်နဲ့ မျက်နှာလေးကို ဟိုစတ်လျှည့်နေ

ရဲ့.. ကျွန်တော် အော်ခိုချင်စိတ်ပေါ်လာတယ်.. တစ်ချိန်
တုန်းကသာ သိရိကို ကျွန်တော်နိုင်အောင် ကိုင်နိုင်ခဲ့ရင် သူ့စုဉ်း
ဟာ.. ကျွန်တော့အဖို့ဘဲ မဟုတ်လား.. အော်အတိတ်..

“ဘာဂျာမုတ်မယ်နော်.. အချစ်” သွား.. သိပ်ညစ်ပတ်
တာဘဲ.. “ဘာညစ်တာလဲ.. ကိုယ်ဝါသနာပါတဲ့ တုရိယာက
ဘာဂျာ.. ဘဲ.. ကြော်..
သီရိကတို့ယ် ဝါသနာပါတာတောင် လုပ်ပိုင်ခွင့်
မပြုတော့ဘူးလား” “ဟင်နော်.. စကားတက်တိုင်း
ခွေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်မနေနဲ့ပဲ သိတယ်၊ ဘာလုပ်မယ်
ဆိုတာလေ၊

“ဘာလဲ.. ပြောလေ” “လူတာဂျာမုတ်မလို့ မဟုတ်လား”
“ဟဲဟဲ.. ဟဲဟဲဟဲ..” နွားပြားကြီး အောက်သွားမရှိဘဲ
သီရိရဲ့.. ခေါင်းကိုအသာဆွဲကားလိက်မိတယ်၊

“အို..” သိပ်လူတာဘဲ ဒီရတနာတွင်းကို ဖိုးတုတ်က
ပတ္တမြားတွင်းနဲ့မလဲနိုင်ဘူး.. နီရဲ့ညှိပီး တောက်ပနေတယ်၊
ဒါတောင် ဒါတောင်အခြောက်တိုက်ဘဲ ရှိသေး.. မထိရက်
မကိုင်ရက်စရာ စောက်ဖုတ်ပေါ်ကို ကိုမောင်မျက်နှာအပ်ချ
လိုက်တယ်..

“ဟင်..” သီရိတစ်ယောက် ဘယ်လောက်အိန္ဒြေဆည်
ဆည်မရပါဘူး.. မျက်နှာလေးမဲ့ပြီး.. ပေါင်ကြီးကို ထပ်ဖြ
သွားပါတယ်၊ “အားဟား.. ဟိ.. ခစ်ခစ်.. ခစ်မောင်ရယ်
အို.. ဟင်.. မောင်.. အားဖား.. နို့.. အင်းဟင်းဟင်း”

သန္တာရောင် နှုတ်ခမ်းလေဗာ ရွှေငါးတစ်ကောင်လို ဟစ်
ဟစ်နဲ့ ရမ္မက်သံတွေ ထွက်နေပါတယ်၊ သီရိတစ်ယောက်

ကိုမောင်မောင်လျှာအောက်မှာ နိဗ္ဗာန်ရောက်နေသလားဘဲ..
ပေါင်ကိုထားပြီး ဖင်ကိုတော့ကျောပေးနေသလို လက်နှစ်ဖက်
ကလည်း နို့အဖုံကို ဆုပ်နယ်ကစားနေတယ်၊ သူတို့အတွဲကို
ကြည့်ရင် ကျွန်တော့လီးဟာ တောင်မက်လာပါတယ်၊ ဘယ်
အချိန်က ကိုင်ထားမိလဲမသိဘူး.. သက်ထားမိတော့ တင်းနေ
တဲ့ လီးကို ခပ်ဖိဖိအုပ်ထားမိတယ်၊ ကိုမောင်မောင်ဟာ သီရိ
စောက်ဖုတ်ကို စိတ်ပြေနပြေယက်ပေးနေမယ်၊ ယက်လဲယက်
ချင်စရာဘဲ.. အရမ်းလှယ်.. သူ့နဲ့ရတဲ့ လင်ဆိုးမလိုးဘဲ
ယက်နေရမယ်.. ဆိုရင်တောင် တော့ကျောနှစ်ဖက်ယက်နေမှာပါ၊

“ကိုမောင်.. ကိုမောင်.. အို.. အင်.. အင့်.. အင့်
အား.. အင့်” ဖင်ကြီးဟာ ဆက်တနဲ့ ဆက်တနဲ့ ဆက်တနဲ့
ကျောတက်သွားရင်း သီရိငြိုငြိုကျသွားပါတယ်.. ဘာတယ်ရုပ်
သေးကြီးပြတ်ဘဲ.. ကိုမောင်မောင်မျက်နှာခွာလှိုက်တော့..
မျက်နှာတစ်ဖက်မှာ ပေကျနေသလို စောက်ဖုတ်ထဲကလည်း
ပြူးရော်ရော်အရည်တစ်ချို့တွဲလောင်းကျနေတော့ ရင်ပေးစရာ
တွေ့လိုက်ရတယ်..

“ကောင်းရဲ့လား.. ချစ်” “သွား.. မသိဘူး.. ရုတ်တယ်”
“အော်.. ဟုတ်သားဘဲ.. နေအုံး.. အရှက်ကုန်အောင်
ယက်ဖွဲပေးမယ်” ပြောပြောဆိုဆို ကိုမောင်မောင်ဟာ ကောင်း
ဘီကိုချွတ်ချလိုက်ပါတယ်.. အသားဖြူသူမို့ ပန်းရောင် သွေး
ထနေတဲ့ လီးကြီးဟာ မှန်လာဥနီကြီးလို တင်းမာပြီ ခေါင်း
တရမ်းရစ်နဲ့ ပေါ်လာပါတယ်..

“ဟယ်တော့.. ကြောက်စရာကြီး” “ချစ်စရာလို့ပြောပါ
သီရိရယ်” “ဟင့်အင်း.. ချစ်နိုင်ပါဘူး” အချစ်ပါဘူးလို့ ပြော

နေတဲ့ သီရိရဲ့ လက်ကို ဆွဲပြီး ကိုမောင်မောင်က . . သူ့လုံးမှာ တင်ပေးလိုက်ပါတယ် . . ကလေးဟာ မြွေကိုကြောက်အလန့် မရှိသလို ရဲရဲတင်းတင်းလေး ဆုတ်တိုင်ပြီး ဒစ်တိုသေချာစွာခိုက် ကြည့်နေပါတယ် . . ကိုမောင်မောင်ဟာ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးပြီး သီရိရဲ့ မေးလေးကိုအသာအသာ သူ့ဖက်ဆွဲယူလိုက်ပါတယ်။

“သီရိကလဲ ဝလဲစားချေတာ သိပ်ဝါသနာပါတယ် . . မဟုတ်လား . . ကံအခု ကိုယ်လုပ်တာထက်သာအောင် စိတ် ကိုင်းကျ ဝလဲစားချေပြစမ်း”

“တစ်ခါထဲ ကိုက်ဖြတ်ပြစ်မှာနော် . . ” “ဒါဆိုလဲ ကိစ္စငြိမ်း သွားတာပေါ့ . . ဒီကောင်ကြောင့် လူတွေဒုက္ခရောက်ရတာ မဟုတ်လား” “သိပ်စကားတတ်” မျက်လုံးလေးမေးစင်းပြီး မေး တော့ရင်း ဒစ်တို ငုံ့လိုက်တဲ့ သီရိဟန်က ချစ်စရာ။

“ဗို . . သီရိ . . ကောင်းလိုက်တာ . . ဟွာ” “တစ်ချိန်တုန်း တ . . ကျွန်တော့်ကို အနမ်းတပွင့်ပေးဖို့ကို အင်မတန်တွန့်တို ခဲ့တဲ့ သီရိအခုတော့ သူ့အထင်ကြီးရာ ငွေကြေးရှင် ဂုဏ်ကြေး ရှင်တွေရဲ့ လီးကို ပြန်ပြန်ကြီး စုပ်ပေးနေပါတယ်။ “ဩတ် . . အချစ် သီရိရယ် . . ကြည့် . . လီးစုပ်ပေးနေတဲ့ ပုံကမိသယ် တစ်ယောက် အရှုံးပေးလောက်အောင် ပါးကိုချိုင်နေအောင် ပြီးတော့ မျက်ခုံးတွေတွန့်နေအောင် စုပ်ပေးနေပုံက သူ့ဘယ် လောက်အာရုံစိုက်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ လီးက ပါး စပ်က စုပ်နေသလို လက်တွေက . . ကိုမောင်မောင်ခေါင်းပေါ် က ဆံပင်အမွှေးတွေကို ပွတ်လိုက် . . ငွေးဥကို ကစားလိုက်နဲ့ ကိုမောင်မောင်အလိုကျ ပြုစုနေတယ်။

ဒါတွေကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော့ ရင်မှာ တျင်တက်လာပါ တယ် . . ကိုယ်ချစ်သူတစ်ယောက် သူ့များနဲ့ နိုယ်နေ့မှာ ပျော်

ပါနေတာ ခင်ဗျားတို့သာ ကိုယ်ချင်းတကြည့်လေ။

ရှည်လျား နက်နောက်တဲ့ သေသာတာ ရေထဲခွန်တကျနေ တဲ့ . . ရေတွေလို လှိုင်းထအောင် ကို ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်လုပ် ရင်း လီးကို ကျကျနနစုပ်ယူပေးနေပါတယ် . . ။

“အား . . ဟားဟား . . ဖို . . တွတ်တွတ်တွတ် . . သီရိ မောင့်ကချစ်ရယ် . . သိပ်ကော်ပါလား . . ဟို . . အား ကောင်း လိုက်တာ . . အချစ်ရယ် . . အားအား . . ”

မောင်မောင်တစ်ယောက် သူ့ဆံပင်သူ့လက်နဲ့ ခုံခွာရင်း မချီ မဆန့်အော်ငြီးနေလေရဲ့ . . သူ့လည်ပင်းကြောကြီးတွေဟာ ထောင်ပြီး တဆက်ဆက်တုန်လှိုနေရဲ့ . . သီရိလီးစုပ်သိပ်ကော် တယ် . . ထပ်တယ် . . ကိုမောင်မောင်လို့ သဘာကိုတောင် ကိုင်လှုပ်နိုင်တယ်ဆိုရင် . . သီရိရဲ့ အစွမ်းကလဲ မသေးဘူး။

“ဟ . . အ . . အားအား . . ” သီရိရဲ့ ခေါင်းကို လက်နဲ့ စုံတိုပ်ပြီး ပါးစပ်ထဲလီးကို အဆုံးထိမြှုပ်ဝင်သွားရင်း ကိုမောင် မောင် နာနာကျင့်ကျင့်အော်လိုက်မိပါတယ်။ တစ်မိနစ် လောက်ဘဲ ရုပ်သေးပြကွက်လို နစ်ယောက်လုံးငြိမ်နေပြီးမှ တိုမောင်မောင်ဟာ အိပ်ရာပေါ်ဝုန်းစားနဲ့ ပစ်လဲသွားပါတော့ တယ် . . သီရိလဲ သူ့အပေါ်သို့ထပ်ရက်ကျလာတဲ့ ကိုမောင် မောင်ကို . . တင်းတင်းကြီး ပွေ့ရင်း နှပ်နေကြတယ်။

ကျွန်တော့လက်ထဲမှာ ပူနွေးပြစ်ချွဲတဲ့ . . အတွေ့ကြောင့် အသာငုံကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်သုတ်လွတ်လိုက်မိပါ လား . . မထားနဲ့ မတွေ့ရတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ရုတ်ပေါင်းသီးဖိုး ထားရတဲ့ အားတွေပေါ့ . . လက်ထဲနေပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်ပါ တဲ့ပြီး ကျနေတဲ့ . . နှမော့စရာတဲ့ . . မိန်းကလေးတစ်ယောက်

အဖို့... အင်အားသစ်တွေပေး နိုင်မဲ့အရာတွေပါ။

ဒါပေမဲ့လေ... ကျွန်တော်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာလှည့်ပတ်ပြေး ထွားနေတဲ့ ရုဗွတ်တွေ တွက်ပေါက်ခဏရသွားတာဘဲ ကျေးဇူး တင်မိတယ်။ သူတို့ကတော့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းလဲ လျောင်းလို့ ပေါ့။ တို့မောင်မောင်ဟာ ဗွတ်တားနေတဲ့ သီရိရဲ့ ဝင်ပါးကြီးကို အသာအယာပွတ်သင်တန်းနေတယ်။ ဘယ်သူ့ဆီ ကင်ပါး ပွတ်ရင်သဘောတူတာဘဲ မဟုတ်လား။ ကလေးတွေတိုဘဲ ကြည့် သိရိယဲမုန်းပြီး ငိုယူနေတယ်။

တို့မောင်မောင်လက်ဟာ တင်သားကို ပွတ်ရာကနေ တရွေ့ရွေ့နဲ့ ဖင်ကြီးထဲဝင်သွားပြီး ကြားလေးကို အစုံအဆန် ပွတ်သတ်နေတယ်။ ကြည့်နေရတဲ့ ကျွန်တော်တောင် ပြတ်သီး တွေ လန့်တယ်။

“အမှေ...” သိရိတစ်ယောက် တွန့်သွားပြီး ထိတ်သန့်သံ လေးနဲ့ ဖောက်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့... တို့မောင်မောင်ရင်ခွင်ထဲ ကနေမလွတ်နိုင်ပါဘူး။ အော်မှာပေါ့ သူ့စကိုထဲကို မောင်မောင် လက်ခလယ်ကပြုံးကနဲ့ ဝင်လာတာတိုး ရွတ်တရက်ဆိုတော့ ပူပန်ပူလောင် ဖာရသားကိုခံလိုက်ရတယ်။ ယင်ယယ်။ ဒါကြောင့် ဖင်ကိုတော့ပေးပြီး အဝင်ရလွယ်အောင် ပုံစံပြင်ထားလိုက်ပုံ ရတယ်။

“ယုပ်ယိုက်ရင် အရမ်းချည်းဘဲ... နာသွားတာဘဲ”
ခင်ညုညုပြောရင်း တို့မောင်မောင်ကို အသာကိုင်ဆွ ပေးနေပါတယ်။ “ကဲ... အချစ်ကလေး... လက်စသတ်လိုက် ရအောင်... အပြင်မှာ နာတာကို မောင့်ဆိုသီးထားရတာ အား နာစရာကြီး...” “နို့တောင့်ပေစေပေါ့... သူကအလုပ်

သမားဘဲ” “အဲလိုမပြောနဲ့လေ... လိမ္မာရဲ့သားနဲ့” ပြောပြော ဆိုဆို သိရိနဲ့... ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကုတင်ခေါင်းရင်းရောက် အောင် အသာပွေ့ယူလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကသာ ကုတင် လို့ပြောတာ... အမှန်တော့ ကွက်ပြစ်ကလေးတစ်ခုပါဘဲ... ခေါင်းရင်းမှာ တစ်ထွာလောက်မြင့်တဲ့ သံဘာတန်းတစ်ခုရှိ တယ်... တို့မောင်မောင်က အဲဒီဘားတန်းပေါ် ကျွန်တော့ ခေါင်းအုံးကပ်ပြီး သိရိကို အဲဒီခေါင်းအုံးပေါ်ကပ်ပါနဲ့ အလီ ချလိုက်တယ်။

“အရမ်းပလုပ်နဲ့နော်... သူ့ဟာကြီးနဲ့” “ပြေးပြေးလုပ်ပါ ဝေ... အချစ်ကလေးရယ်” ပြုံးတော့ တို့လိုဒီလိုနဲ့ သိရိမြင် အောင် သူ့လက်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်ကရောက်နေတယ် မသိဘူး ပဲဆရာလို အလုံးလေးတွေရယ်... ဆိတ်ပျက်ကွင်းရယ် ပေါင်း ကားကို ဝှင်းကို ခွပ်ချလိုက်လေသည်။

မိန်းမများကို မိန့်တဲ့ စွဲသွားအောင် လုပ်ခဲ့တာပေါ့... သိရိ ထဲ မသိမှာဘဲ... ပျက်လုံးလေးများခင်းရင်း လုံးပဲအချိန်တို ငဲ့ လင့်နေရွာတယ်။

“ကဲ... အချစ်ကလေးရေ... သိရိပျက်လုံးလေးပွင့်ကြည့် ရင်း... ခိန်းပတွေသာ ကြည့်တတ်တဲ့... ဖမ်းစားတတ်တဲ့ အကြည့်နဲ့ ကိုမောင်မောင်ကို ကြည့်နေလေရဲ့။ နှုတ်ခမ်းက ငို မလိုပဲထိုနဲ့ မျက်လုံးက ရိုဝေနေတယ်။ တကယ်တော့မင်းသမီး ပုံစံဘဲ။

ကိုးလိုးတန်လာနဲ့အောက်ကျနေတဲ့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ကိုယူပြီး... အချစ်ဆုံး... ဒကောက်ကျော့ကို လက်နဲ့ ဆွဲထား ကြည့်... တိုယ်အထုပ်ကိုပလုပ်ဘူး” “လုပ်ရင်ရပါတယ်...”

ဒါပေမဲ့ မောင်တထမ်း၊ မယ်တရွက်ဆိုတော့ ပိုချစ်ရာ ရောက်
တာပေါ့ . . "

ဒကောက်ကျွေးကို လက်ခွဲကိုငံပြီး ရင်ဘက်ခွဲထဲလူမောက်
ဆွဲဖြဲထားတာမို့ သီရိရဲ့ ဟောက်ဖုတ်ဟာ လက်လက်ဆတ်ဆတ်
နှင့် ရဲရဲနီနီပြီး အာနေပါဟယ်၊ စတုရံ ဖောက်ဖုတ်ကြားမှာလဲ
အခုဒုတိယရည်ဖြူဖြူတွေ ခိုနေရဲ့ . . ကိုမောင်မောင်ဟာ အသင့်
ပြုစောင့်နေတဲ့ သီရိရဲ့ ဟောက်ခေါင်းဝရွေမှာ ချွေးကားရပ်လိုက်
ပါတယ်။

ပြီးတော့ . . နီရဲ့နီဖက်နေတဲ့ . . သီရိရဲ့ ဖောက်ခေါင်းဝမှာ
လီးကို အသာတော့ပြီး မွေပေးနေတယ်။ သီရိကို စိတ်တွေယဉ်
သထက်ထကြကောင် လုပ်နေတာပေါ့။ ဖောက်စေ့နဲပဲ ဒစ်ဖျား
နဲပဲ တွေ့တိုင်း သီရိခရီး တွန့်တွန့်သွားတာပေါ့။ "ဟင့် ဘာလုပ်
နေတာလဲလို့" ချီအိတ် အမူအသာနဲ့ . . သူ့ဘယ်လောက်
အဆင်သင့်ပြီဆိုတာကို လုပ်ကနဲ့ ပြလိုက်သလိုပါတဲ့ . . အရည်
တွေလဲ တအိအိယုံကျနေလေပြီ။

"ပြုတ် . . ဟဲ့" မထင်မှတ်ဘဲ ခေါင်းတိုးဝင်လာတဲ့ လီးဒစ်
ကြောင့် လန့်သွားတာပေါ့။ ပိုဆိုးတာက ဒစ်ရဲ့ လည်ပင်းနာမှာ
ပါလာတဲ့ ခွေးလည်ပတ်ကြောင့်ပေါ့ . . အခေါင်းထဲ မဝင်သေး
ဘဲ ဇောက်စေ့ကို အမွှေးတွေက ကလီတာနဲပဲ ကြက်သီးပြန်း
ပြန်းထနေတာပေါ့ . . သူ့ယုံလိုက်ပြီ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေ
ပြီလို့ . . ။

"မောင် . . ဘာထဲထားလဲဟင် . . ဟင် . . ဟင် . . အို"
ကိုမောင်မောင်က နှုတ်ကနေ မဖြေဘဲ အလုပ်နဲ့သာဖြေလိုက်
ပါတယ်။ စုံမြဲကြမ်းရှုပြီး ဖောက်ခေါင်းနီရဲ့တွေကို တဖက်ဖက်

အတွန်းထိုးလိုစိတ်တွေ ဒဏ်ချက်ကြောင့် သီရိခရီး ကြပ်ကြပ်
တည်းတည်းနှင့် ဝင်လာတဲ့ လီးကို ကြောက်ရမုန်း၊ နာရမုန်း
ကောင်မသိဘူး . . ဖင်ကြီးကော့ကတ်လာပါတယ်။ ကိုမောင်
မောင်ကလဲ ထုံးစံအတိုင်းဘဲ ပြီးလေ . . သီးကို ပိုအသေးပဲ
ယိုးတဲ့အပြင် ပတ်ခြာလှည့်ရွေပေးနေတယ် . . သီရိတစ်
ယောက်လီးကင်းလောက်ရုံတဲ့ လေချွေးတွေ ပျံပြီး တစ်ကိုယ်လုံး
ဝက်ဖျားတက်သလို တုန်တုန်ရိမ်ရိမ်နေလေရဲ့။

"အမေ . . အား . . အား . . အမေရဲ့ . . ဟင် အိုးတို့
မောင် . . အားဟာ . . အား" ပေါင်ကို ခညွှာတော့ဆွဲပြီး
အရူးမလေးတစ်ယောက်လို့ အောက်တည်ရာမဲ့ . . ရေခွတ်
နေတဲ့ . . သီရိရဲ့ ပူးခေါင်းတွေကို အားပြုပြီး လီးကိုအဖျားကျန်
ရှုံ့လောက်သာ ထုတ်လိုက်ပြီးတော့ ဖုတ်ကနဲ့ သားဖိမိကို
သွားဆောင့်မိအောင် အရိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ပြန်ထည့်လိုက်နဲ့ . .
လီးနေပါတယ်။

"ပြုတ် . . စွပ် . . ဒုတ် . . အင့် လေပဲပြီ အမေရဲ့ . .
အား . . မောင်ရယ် . . ကောင်းလိုက်တာကွယ် . . လိုးနာနာ
ဆောင့် . . သီရိတို့မညွှာနဲ့ . . ဆောင့်ပါ မောင်ရဲ့"

အားရမ်း ဖင်ကြီးကို ကော့ကော့ပြီးသားရင်း ရှိုက်ရှိုက်ပြော
နေတဲ့ သီရိကို ကိုမောင်မောင်ဟာ အကြီးကြိုက် မျက်လုံးပြူး
ပြီး သားဖိမိကဲ့တော်ဆောင့်ပေးနေပါတော့တယ်။ "အား . .
အင့် . . အင့်" လိန်ကောက်ခေါင်းထဲက အရည်တူဝေကနဲ့
ကျပြီးပြီးသွားပါတယ်။ သူ့ဒကောက်ကျွေးကို လှုတ်လိုက်ပြီး
ကိုမောင်မောင်ခါးကို ခြေနှစ်ချောင်းနဲ့ လှမ်းချိန်ဖမ်းချုပ်ထား
တယ်။ အထဲကစုပ်အားနဲ့ မရရအောင် ဆောင့်နေတဲ့ ကိုမောင်

မောင်လဲ ကော့ကော့သွားပြီး ဆန့်ဝင်ဆန့်ဝင်နဲ့ ပြီးသွားတယ်။
သူ့ပေါ် မှောက်ကျလာတဲ့ ကိုမောင်မောင်ကို ဆီးဖတ်ပြီး
အနမ်းတစ်ပွင့်ချလိုက်တယ်။ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ၂ ဒီနစ်လောက်
နေပြီမှ... ဝမ်း... လစ်စို့... တော်ကြာတည်းခိုးခန်းကတောင်
တွေ့လျှာ ချည်နေအုံးမယ်..”

နှစ်ယောက်သား ပျင်းတိပျင်းတဲ့အခက်လဲနေတဲ့မှာ ကျွန်
ကော့ အပြင်ကို လစ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုမမြင်နိုင်ခဲ့
နေရာကနေ စောင့်ကြည့်နေမိတယ်။

ထွက်လာပါပြီ.. ညှိမ်းစာလည်လွန်ပြီး ပြန်လာတဲ့ ဒုတိယ
နှစ်ဦးပုံစံမျိုးနဲ့ ကိုမောင်မောင်က သိရှိခါးပုခုံးလေးကို ဖက်လို့
သိရှိတာ ကိုမောင်မောင်ခါးကို ဖက်လို့.. ခောက်တော်ခါးသီတဲ့
ပြင်ကွင်းပါတ်။ ကျွန်တော်ကိုတောင် ဝေခိုက် ရှာမနေဘဲ လစ်
သွားကြတယ်။

(၂) တစာခံ

သူ့ကိုမွေးခဲ့တဲ့ ရမှတ်မီးဟာ ကျွန်တော့ရစ်ထံမှာ တောက်
လောင်နေတယ်.. အချိန်တ ည(၉)နာရီဘဲ မှီသေးတယ်။ ဖာ
လယ်များခေါ်ရင် ကောင်းမလား.. အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်စဉ်း
စားနေတုန်း..

“အာတို့.. အာတို့.. အာတို့.. ကို.. အာတို့” ဆိုင်
တံခါးကို လာခေါက်ခေါ်သံကိုကြားကာမှ သတိရလိုက်ပါတယ်။
ရေခဲရေဖုံးလာသိမ်းတဲ့ ဖြောင်းမလေးဘဲ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်
တယ်.. ။

“ဟဲ့.. နောက်ကျကျချည်လား” “ဟုတ်တယ်.. ရေခဲတွေ

အများကြီး ကျန်နေသေးလို့” “ဒီဒူရိုက်ကားရပျဲမလား”
“အောက်ဆိပ်ကား ပီးရမှာပေါ့” “ဟက်တီဆို တယ်ကိုက်မလဲ
နင်အိမ်မပြန်ရင်ရလား..” “စိတ်ဝ ခုပူကြမှာဘဲ.. ဒါပေ
မဲ.. ကားမရလို့.. အသိအိမ်မှာ အိပ်တယ်လို့ပြောရင်တော့
ရတယ်.. တစ်ခါတစ်လေ ဒီလိုဘဲဖစ်တက်တယ်.. ဟိုတစ်ခါ
က ကားမရလို့ ဘူတာရုံမှာ သွားအိပ်ရတယ်” “လမ်းဘေးပညာ
တွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ ကုရင်မလေးက အဖိုးခံအတိုင်း ဖွင့်ပြောစွာ
တယ်.. အင်းအချို့ရာသကာတွေ.. အပျိုရှာဟိုဟာတွေပြီ
ပေါ့.. နှစ်ယောက်လုံး အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်မှတ်း

“ဒါဘိ.. နင်ဒီညဒီမှာဘဲ အိပ်လိုက်.. ငါတစ်ယောက်
ထဲဘဲရှိတယ်..” “အားနာစရာကြီး အာကိုရယ်” “အို..
အားနာစရာမဟုတ်ပါဘူး.. ငါလဲပျင်းနေတာနဲ့ အတော်ဘဲ..
နင်ထမင်းစားပြီးပြီလား..” “ဟင်အင်း..” ဒါဆိုရင် နင်အထဲ
ဝင်စောင့်နေ ငါစားစရာ တစ်ခုခုသွားဝယ်ခဲ့မယ်.. ကျွန်တော်
ခြေလှမ်းတွေ သွက်နေပါတယ်။ မျက်စိတစ်မှိုက်အတွင်း ဆိုင်
ကို ခေါက်ဆွဲနှစ်ထုတ်နဲ့ ပြန်ရောက်သွားတယ်.. ကောင်မလေး
ကဆာဆာနဲ့.. နစ်ထုတ်လုံး အပြောင်တီးလိုက်တယ်.. ရက်
တာတွေ ဘာတွေလဲမရှိ.. ဟန်ဆောင်မှုလဲမရှိဘဲ.. ဒုတိတိ
မဘဲ.. ။

ငရုတ်သီးစစ်လို့ တရူးရူးဖြစ်နေတဲ့ သူ့ကိုကျွန်တော့ဘေး
မှာ ဝင်ထိုင်ခိုင်းလိုက်တယ်။

“နာမယ်ဘာတဲ့.. ငါမေ့သွားတယ်..” “နော်ရင်မူ”
“အသက်ဘယ်နှစ်နှစ်လဲ” “(၁၈)နှစ် မပြည့်သေးဘူး..”
“ယောကျ်ားနို့လား..” “သွား.. အပျိုရှင်.. အပျို” “ဒါဆို
ရည်းစားတော့ ထားမှာပေါ့..”

"ရည်စားလဲမရှိဘူး... မျက်လုံးချင်းကြိုက်တဲ့ သူတွေတော့ အများကြီး... " "ကရင်မ ပီပီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော ကလေး မကို ကျွန်တော် သဘောကျသွားပါတယ်၊ မသိသောလေး ငံလွှား တိုးစမ်းတဲ့အနေနဲ့ပဲ... သူပုခုံးပေါ် အသာလက်လှမ်းတင် လိုက် တယ်... မျှော်လင့်ထားပုံရလို့ ဘာမှထူးခြားမှုမရှိပါဘူး... ဒါ ကြောင့်ပေါင်းမိပြီး ပန်းခရောင်ဆီနေတဲ့ ပါးပြင်ကို တစ်ချက် နှိမ်းလိုက်တယ်... "

မင်းဘာလို့... ဒီလောက်တောင် ချစ်ဖို့ကောင်းတာလဲကွယ်... မင်းကို ကိုယ်ချစ်သွားတယ်၊ မျက်လုံးကြောင်သားနဲ့ ရှေ့တည် တည်ကိုသာ စုံကံကြည့်ရင်း စကားပြန်မလာတဲ့ သူ့နှုတ်ခမ်း ထူထူအမ်းအမ်းလေးကို အသာခွဲခွဲလိုက်တယ်၊ သူ့လျှာလေး က မရဲတရဲတုန်ပြန်လာလို့ အခြေအနေကောင်းတယ်လို့ သက် မှတ်လိုက်တယ်... ကောင်မလေးရက် နေပုံ ရတယ်... ကျွန် တော်နဲ့ မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိကိုင်၊ ဟိုလွှဲဒီလွှဲလုပ်နေတာကိုက ချစ်ရော၊

လိုက်ဖက်က သေချာသွားပြီမို့ ခပ်ရဲရဲဘဲ သူ့နှုတ်ရမ်းဆုပ် လိုက်တယ်... အလုပ်ကြမ်းလုပ်သူမို့ အေမို့ပစ်မကစားဘဲ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးလှနေပါတယ်... ခပ်ခွမ်းခွမ်းရွပ်အင်္ကျီကို အသာကြယ်သီးဖြုတ်ပြီး ချွတ်ပေးလိုက်တယ်... အရောင် မပေါ်တဲ ဘော်လီဟာ ဖြူဝင်းတဲ့ သူ့အသားရေပေါ်မှာ ပနာ တင်တယ်လှပါဘူး... ချိတ်နဲ့ တွယ်ထားရတဲ့ ဘော်လီကို အသာအယာချိတ်ဖြုတ်ချွတ်ပြစ်လိုက်တယ်... ကောင်မလေး ကတော့ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ထားလေရဲ့... ရက်မှာပေါ့ လေ နေ့စဉ်တွေ နေပြင်နေရမှတ်ရှာတွေကို၊

"နော်ရင်မို့... ဘာမှရှက်မနေနဲ့... မင်းကိုဝါပြိုက်ဆဲလဲပေး မယ်... အပတ်အစားတွေပဲ ဝယ်ပေးမယ်... ပျော်ပျော်သာ နေတုတ်လား... "

"ကျပုဂံကဆဲပေါ့ဘူး... အာကိုဇွေးလှေတွေ ကျား ပါမှာ မနည်းဘူး မဟုတ်လား... နောက်ဆိုညနေကျရင် အိမ်ပြန်ရော မလိုတော့ဘူးပေါ့... ဒီမှာပဲ ဝင်အိပ်လိုက်မယ်... ကျမငိုက် တော့ မကြီးချင်ဘူး ဝိုက်ကြီးလို့ လူတွေ သိကုန်ရင် ကျမသေမှာ ဘဲ... "

"စိတ်ချ... ဝိုက်မကြီးစေရဘူး... ကိုယ်အေးတွေ ဝယ်ပေး မယ်... " တတွက်တွက်ပြောရင်း လွတ်လပ်စွာနဲ့ တွဲကျနေတဲ့ နို့အုံတို့ အသာဆုပ်နယ်ပွတ်သတ်ပေးလိုက်တယ်... သူ့လဲ ချက်ချင်း စိတ်ကြွလာရုံဘဲ... နို့တွေကင်းမာလာတယ်... သိရှိ တို့လို့ ခေတ်မီသူမထုတ်တော့ ကျွန်တော်က ဦးဆောင်နေရ တယ်လေ... ပြီးတော့ ရှက်ကလဲမျှော်ရှာမှာပေါ့၊

သူ့နှုတ်နဲ့ နို့ပေးတော့ တဖန်ကြည့် ကြည့်နေတယ်... နို့သီးပါးစပ်ထဲလဲ ရောက်ရော အဆတ်ဆတ်ကုန်ပြီး အရ သာတွေ နေရာတယ်... သူ့လိုအမျိုးလေးကို ကျွန်တော့ဆန္ဒ ရပြေလျှောက်ဖို့ သုံးရတာတော့ရွက်စရာဘဲ... ဒါပေမဲ့ မကက် နိုင်ဘူးလေ... နို့ပေးရင်းနဲ့လည်း ထမိန်ကို အသာဖြေလိုက် တယ်... ရှက်မိတ်နဲ့ အတင်းဆွဲဟပ်ထားပေမဲ့... နို့မို့ခံရတဲ့ အရသာကြောင့် ကြာကြာမကပ်နိုင်ပါဘူး... "

ပြေလျော့သွားတဲ့ ထမိန်ထဲ လက်ကိုအသာနှိုက်လိုက်တယ်၊ "ဟင်း... " ရက်နှံ့သံနဲ့... အဲထူပေါင်တွေ မိထားလို့အမွှေး မျှင်နဲ့ လှတဲ့ ဆီးခုံကဲ့ဘဲ ဝမ်းမိတယ်၊ ရရာကဲ့ဘဲ ခပ်သာသာ

လေး ပွတ်သပ်ပေးနေရတာပေါ့ . . . ခဏနေတော့မှ တဖြည်းဖြည်း
ပေါင်းကို ပွတ်ပေးတယ်။ ပုခွေးတဲ့ ပေါင်းအိုးလေးတူနေတာဘဲ
ပေါင်းကြားကို လက်ခလယ်နဲ့ သွင်းလို့မရသေးတော့ အတွဲ
ကြောင်းကို လက်ခလယ်နဲ့ . . . ဘဲ ပွတ်ပေးနေမိတယ်။ ကောင်
မလေးရင်ထဲမှာ အရက်နဲ့ ရမှတ်အားပြင်းနေပုံပါ။ စိတ်မရှည်
တော့တဲ့ အဆိုး သူပေါင်းကို လက်နဲ့ဆွဲပြုပစ်လိုက်တယ်။ ပြီး
တော့မှ ဇောက်ဖုတ်ဆီပြန်နှုတ်လိုက်တယ် . . . အင်မတန်အမွှေး
နဲ့တာဘဲ . . . ကောင်မလေးပေါင်းတော့ ပြန်မစိဘူး . . . ဒီအစဉ်
ငြိမ်ခံနေတယ် . . . အတွဲကြောင်းလေးကို အသာဟပြီး လက်
ခလယ်ဆုံးသွင်းလိုက်တော့ . . . ဆက်ကနဲ့ဟနဲ့သွားရွာတယ် . . .
အထဲမှာ ပျံ့ပြီး စီးတပ်နေတယ် . . . စောက်စေ့ကိုရာပြီး အသာဆွ
ပေးတော့ ခဏချင်းမှာဘဲ တောင်ထလာပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အခြေ
အနေကို မနှိမ့်နဲ့မိတာနဲ့ . . . ငယ်ကို အသာချွတ်ချဲ့လိုက်တယ်။
ရေသေးပါးတစ်ကောင်လို ဖြူဖွေးနေတဲ့ အသားရေတာ
မီးရောင်အောက်မှာ ဝင်းကနဲ့ ပေါ်လာပါတယ် . . . ဇောက်ဖုတ်
နေရာလေးမှာတော့ နဲ့နဲ့အရောင်လွင့်သွားပါတယ်။

“အကို . . . မီးပိတ်လိုက်လေ” “ဟေ့ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”
“ဟင်း . . . ရှက်စရာကြီး . . . တခြားလူတွေလဲ မီးမှောင် . . . မှာ
ချစ်ကြတာပဲ . . .” “အော် . . . သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကွက်ကွက်က
လေးမှာ ဖြစ်ပျက်တာတွေကိုဘဲ သိတာမို့ . . . ရန်ကုန်မြို့မှာ
ဘယ်လောက်လုံးဘက်ချေပြီလဲဆိုတာ မသိရွာပါလား . . .”

မီးပိတ်ရင် အရသာမရှိဘူး . . . နော်ရင်မဲ့ရဲ့ . . . တစ်
ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ချစ်ကြမှာ တောင်းတာ
ကွဲ့ “ဟင်း . . . ရှက်စရာကြီး” “မရွတ်ပါနဲ့ကွာ . . . ခပ်ဆွေဆွေ

ဆိုရင်းနဲ့ သူ့ဇောက်ဖုတ်ကို အသာပွတ်ပေးနေပုံပါတယ် . . . သူ့နဲ့
ကျွန်တော်နဲ့ သိရတာကလည်း လလောက်ရှိပြီလေ စကားသိပ်
မပြောဘူးပေမဲ့ လူ့မျှင်းတော့ ရင်းနှီးနေတယ် . . . သူ့ဆိုင်ဆေးက
ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်တာကို ဝစ်ဖျန်းပေးရင်းနဲ့ သိခဲ့
ရတာပေါ့ . . . ဇောက်တော့ ကုလားက သူ့ရေခဲပုံးကို သိမ်းမပေး
နိုင်ဘူး . . . ဆိုတာနဲ့ . . . ကျွန်တော့က အခမဲ့ ဆိုင်မှာ လာထား
နိုင်ရတယ် . . . ဒီလောက်ဘဲ . . . အခုလို သွေးအသားချင်းရင်း
ခိုးတဲ့အဆင့် ပြီးကနဲ့ ရောက်လာတော့ သူ့ကို မရွက်အောင်
သိန်းပေးနေရတယ် . . .

ဘာဂျာအဆင့်ကိုတော့ ကျော်သွားရတယ် . . . သူ့တို့ဗာဝ
ကရေမချိုးဘဲ နေတာရယ် . . . ပြီးတော့ သေးပေါက်ပြီး ရေတွေ
ဘာတွေလဲ မသုံးဘူး . . . ဒါကြောင့် ဘာဂျာအဆင့်ကို ကျော်ပစ်
လိုက်တယ်။

သူ့ဇောက်ဖုတ်အရည်တွေချွတ်နေအောင် ထွက်ပါရဲ့ . . .
ဝါပေမဲ့ စောက်ခေါင်းက သိပ်ကျဉ်းတယ် . . . ပြီးတော့ ကြောက်
လန့်စိတ်နဲ့ စောက်ခေါင်းကိုမျှထားတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ . . .
သူ့ကိုကြည့်တော့ တော်တော်ဖီးလ်တက်နေပြီလဲလဲတယ် . . . နီရဲ
ထူအင်းတဲ့ နှုတ်ခမ်းနစ်လွှာဟာ လေပြင်းတိုက်ခံရတဲ့ ပွင့်ချစ်
တွေလို တဖက်ဖက်နိုက်ခက်နေတယ် . . . ရှက်သွေးကြောင့်
မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲကွက်နေတာဘဲ။ ပစ္စည်းကပ်တဲ့ မင်ပေါ်က
အမဲဆီဗူးကို ယူပြီး သူ့ဇောက်ခေါင်းဝမှာ ခဲနဲ့သုတ်ပေးထား
လိုက်တယ် . . .

ပြီးတော့ . . . ကျွန်တော့ပုဆိုးကို ချွတ်ချပြီး ထကြရမ်းကား
နေတဲ့ လီးမှာ နဲ့နေအောင် သုတ်ထားလိုက်တယ်။ ပြောင်တင်း

ထားပြီး တဆက်ဆက်တောင်နေတဲ့ လီးကြီးက အားရစရာဘဲ
ကောင်မလေး လက်ကို အသာယူပြီး လီးကို အသာကိုင်ခိုင်း
လိုက်တယ် . . .

“အိုး . . . မရွက်နဲ့လေ . . . ကိုင်ကြည့် နောက်လဲလည်ယူရင်
ကိုင်ရမှာဘဲ . . . သေချာကိုင်” သူ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး
လီးပေါ်မှာ ဒီထားလိုက်တာ . . . မလွဲသာမရောင်သာကိုင်ရတာ
ပေါ့ . . . ပထမတော့ မရဲတရဲလေး ပြေးပြေးချင်း အရသာတွေ
ပြီး ခပ်တင်းတင်းလေး ဆုပ်ထားတယ် . . . ကျွန်တော်ကအသာ
ဝှမ်းတိုက်ပြတော့ သူ့လဲ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ လိုက်လုပ်နေရဲ့။

“အယ်လိုလဲ . . . ကိုင်ရတာအရသာရှိလား . . . ” “မသိဘူး”
“အေးလေ . . . သိအောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့ . . . ”

ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောရင်း သူ့ကို ကုတင်ဘေးမှာ ခတ်ကြိုက်
အနေအထားဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပါတယ် . . . တကယ်တမ်း
အလုံးခံရမယ်ဆိုတော့လဲ နော်ရင်မူတစ်ယောက် ဟန်လှုပ်
နေတယ် . . . ကျွန်တော့သူပေါင်ကြားမှာ ခူးထောက်ပြီး ဝပ်ထိုင်
လိုက်တယ် . . . ပြီးတော့ သူ့ကို မပြီး သူ့ပေါင်တွေကို ကျွန်တော်
ပေါင်ရင်းနားရောက်နိုင်သထက်ရောက်အောင် ဆွဲလိုက်တယ်။
ပေါင်ကို အတင်းမြဲရလို့ ဝပ်သပ်နေရတာရဲ့။

ကျွန်တော့ရဲ့ လီးဟာ ပန်းနုရောင်သူ့စောက်ဖုတ်ဝနဲ့ တန်း
နေပါပြီ . . . သူ့ကို စိတ်ကြွအောင် လုပ်တဲ့အနေနဲ့ ပျော့ဖက်
နေတဲ့ စောက်ဖုတ်အတွင်းသားကို လီးထိပ်နဲ့ ဖွတ်ဆွဲခွေရင်း
ပေးနေရတယ် . . .

“ဟာ . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . ဟင်း”
ရွက်နေသူမို့ ချွတ်ခမ်းက ဖွင့်ပြောဘဲ . . . မချီမဆန့် တွန့်

လိပ်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သူ့တော့တနေတာကို ပေါ်ပြနေတယ်
ဒါကြောင့် ချွတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကို အသာလက်မနှစ်ချောင်းနဲ့
ဆွဲပြီး ပြီး အခေါင်းဝမှာ အသင့်တွေပြီး ဖြစ်တဲ့ လီးကို
ဖိသွင်းလိုက် တယ် . . .

“ဖြစ် . . . ဖြစ် . . . အား . . . အမလေး . . . သမိုးချေ” ဖော်
သံဟာ ကော်ထော်ကျယ်သွားတယ် . . . သူ့ကို ချော့ယော့နေချင်
တုံစိတ်လဲ သိပ်မရှိလှဘူး . . . စက်ကသိပ်ထန်နေပြီလေ . . . ဒါ
ခပြောင့် သူ့ပါးစပ်ကို လှမ်းပိတ်လိုက်တယ် . . .

“ခွပ် . . . ခြစ် . . . ခြစ် . . . ခြစ် . . . ခုတ် . . . ခုတ် . . . ခုတ် . . .
အီး . . . အင့်အင့်” အတင်းရုန်းကန်နေတဲ့ ကြားကလီးဟာ တန်
ကျပ်တန်ချောင်းလို့ စောက်ဖုတ်ကို ထိုးခွဲပြီး သားအိမ်ကို သွား
ဆောင်ပါတော့တယ် . . . သူ့ပါးစပ်ကို မလွှဲသေးဘူး ခပ်ကြမ်း
ကြမ်းထုတ်ချည် သွင်းချည် (၁၀)မိနစ်လောက် လုပ်ပေးတော့
မှ . . . အရသာတွေပြီး ခြိမ်သွားရဲ့။ အသာဝဲကြည့်လိုက်တော့
စောက်ဖုတ်မှာ သွေးတွေရဲ့ နေတယ် . . .

သနားစရာတော့ အတော်ကောင်းသား . . . နေသားကျ
သွားပြီမို့ . . . စောက်ဖုတ်လဲ နဲ့နဲ့ချေပင်ပြီမို့ . . . အရည်တွေနဲ့
သွင်းရတာ ကောင်းလာတယ် . . . သူ့လဲနာတာပေးပြီး ကေ့
ကော့ပေးနေရဲ့ . . . သိတယ်မဟုတ်လား . . . မိန်းမတွေရဲ့ ထုံးစံ
လီးအရသာတွေဟာနဲ့ . . . ရှက်တာကြောက်တာမရှိတော့ဘူး . . .
ဒါနဲ့ . . . သူ့ခါးကို ကိုင်ပြီး ကုတင်ပေါ်ကလွှက်အောင် ဆွဲမြှောက်
လိုက်တယ် . . . ကျွန်တော်လဲ ကိုယ်ကိုကြိုကြိုပြီး အသားကုန်
ဆောင်ပေးတာပေါ့ . . .

“အ . . . အား . . . အင့် . . . အင့်အင့်” ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ်ပိုင်း

သာ ကတင်ပေါ်မှာ ရှိပြီး အောက်ပိုင်းက ကျွန်တော် ကော့
 ဘတ်နေပါသည်။ . လီးတာအဆုံးဝင်သွားတာမို့ . အားရ
 ရော့ပါဘဲ . ဒါကြောင့် စစ်တွေလိပ်ကြူပြီး မညွှမကာ အား
 ရပါမိရ ဆောင်ပေးနေမိတယ် . သူလဲ ညီးတာတွေအောင်တာ
 တွေမရှိသောဘူး . ဝတ်ခန်းလုံးလီးပင်ထွက်သံတွေနဲ့ ဆူနေချဲ့
 "အင်း . . . အား . . . ဟား . . . အားအား . . ." ဆက်ကနဲ့
 ဆက်ကနဲ့ အကြောဆွဲပြီး သုတ်ရည်တွေ စောက်ခေါင်းထဲကနေ
 တုတင်ပေါ်တို့ လိုလှလှလာပါကယ်။ ပြီးတော့ အဝတ်တစ်ခုလို့
 ရုံကျသွားလေရဲ့၊ ပျော့မက်နေတဲ့ နော်ရစ်မှုကိုယ်ကို ထိန်းကိုင်း
 ရင်း ကျွန်တော့လဲ ပြီးတဲ့ အထိဆောင်နေရာဟာပေါ့ . . . ခေအ
 နေတော့ သုတ်ရည်တွေ လီးထဲက ပန်းထွက်ပြီး ခွေကျသွားပါ
 တော့တယ် . . .

"နော်ရစ်မှုကောင်းရဲ့လား . . ." "အင်း . . ." "အရှင်ကဖာ
 တူးလား . . . မှန်မှန်ပြောနော်" "ငယ်ငယ်တုံးတေ (၁၄)နှစ် သမီး
 ကုံးကတော့ . . . ကျောင်းကကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ လုပ်ဘူး
 တယ် . . . ဝါပေမဲ့ . . . နာလို့ပြီးအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူး . . ."
 "မီးအလင်းခံနိုင်ပါ့မလား . . ." "အကိုသဘောပဲလေ . . ."

(၃) ခုတ်လည်းစူး - စားလည်းစူး

ကျွန်တော် ကိုမောင်မောင်ကို ပညာကောင်းကောင်းပေး
 တို့ကို ဖဉ်းစားနေမိပါတယ် . . . သူဟာ ကျွန်တော်ရည်းစားကို
 ရော့ . . . ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းမိန်းမကိုပါ ကျွန်တော်မျက်နှာ
 မထောက်ခံဘဲ လုံးခဲ့တယ် မဟုတ်လား . . . သိရုံကတော့ ထားပါ

လေ . . . ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပန်းသမင်ခဲ့ပါဘူး . . . အဲဒီ
 ကောင်မသိရုံကိုပါ တစ်ချက်ချက်နစ်ချက် ပညာပေးရမယ်။
 ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ငယ်ငယ်ထဲက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ
 မထုတ်ဘူးတော့ ဉာဏ်ကမကောင်း၊ စဉ်းစား စဉ်းစား။

ဆိုင်မှာရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေရောင်းပြီး လစ်သွားရကောင်း
 မလား။ ဒါမှမဟုတ်တစ်ဆိုင်လုံး မီးတင်နို့ပြီး သွားရင်တော
 နောက်တစ်မျိုးက ကိုမောင်မောင်ကို ချောင်းနို့က . . . ဒါမ
 မဟုတ်လဲ . . . ဝတ္ထုထဲကလို သိရုံကို ဖြစ်ဖြစ် . . . ကိုမောင်မောင်
 ကို ဖြစ်ဖြစ်သတ်ပြီး တစ်ယောက်ယောက်လဲချရင်တော့ ဟုတ်
 ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ . . . ဒီအကြံကောင်းတယ် . . . တစ်ချက်ချက် . . .
 နစ်ချက်ပြုတ် . . . ပိုင်လိုက်တဲ့ ကျွန်တော် . . . ဟားဟားဟား
 တစ်ယောက်ကလေး . . . နောက်တစ်ယောက်က ထောင်လဲမှာ
 အချိန်ဖြုန်း . . . ဟိုးဟိုး . . . မသိုက် . . . ကိုမောင်မောင်လုပ်ငန်းကို
 ကျွန်တော်ဘဲ ဦးစီးရမှာ။

ပြီးတော့ . . . ကိုမောင်မောင်အမေပြောရုံတည်း သူကတော့
 သနားစရာဘဲ . . . ဝါပေမဲ့ ကျွန်တော်တာဝန်ယူလုပ်ကျွေးရမှာ
 ပေါ့။ ပြီးတော့ . . . ကား . . . ကျွန်တော့်လောက်အသုံးမကျတဲ့
 ကောင်မီလောက်ကြာမှ ငိုပါအုံးမလား။ ကိုမောင်မောင်မှာ ညီမ
 တစ်ယောက်ရှိတယ်ဗျ . . . အောင်မလေး လှုပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ
 ဘွဲ့ယူထားတဲ့ ဦးနောက်တဲ့ဗျာ . . . လုံးလုံးမေ့မေ့လိုက်တာ။

ဟေး . . . ဟေး . . . ဟေးဟေး . . . ဒီကောင်မလေးကို သုံးရ
 မလို့ . . . ဆပ်စလူးမလေး . . . တစ်ခါတစ်လေ ဆိုင်ကုလာရင်
 ဘယ်သူမှ မနေရအောင် လက်ကပြင်းတော့ထတဲ့ ကောင်မ
 လေး . . . ပညာအရည်အချင်းကတော့ (၉)တန်းအောင်

(၁၆)နှစ် ရည်းစားထားချင်လွန်းလို့ ထွန့်ထွန်းလွှားနေတယ် . . သူ့အပေကြီး အမြဲပါတော့ မတမြင်းရဲဘူး . . သူ့အလိုကိုဘဲ သန့်တော့ . . အလွန်အလွန် . . ဘော်ပီလဲ လှတယ် . . :

အိုကေ . . ဟင်းဟင်း . . အသက်မထူလို့ရယ် နောက်ပြီး စိုမောင်မောင်ကို အားနာရယ်ကြည့်နေခဲ့တာ . . အခုတော့ မင်းမလေးကို ဘေးရင်တော့မယ် . . ကိုမောင်မောင်အုခတူ့ခတ် ခေရုမယ် . . သိန်ထက်အမတစ်ရာသာတဲ့ . . ကောင်မလေး ကို ရအောင်လုပ်ပြမယ် . . :

ဒါနဲ့ အခွင့်အရေးကို အေးအေးဆေးဆေး စောင့်နေမိတယ် တစ်ဖက်တစ်ဆင့် ဆိုင်ထဲကို ဝိုင်းဝိုင်းကြည့်ပြီး ဝင်လာပါပြီ . . ဒါကောင် အရွယ်ကသိပ်မရောက်သေးဘူး . . ဟိုတမြင်းဒီကမြင်းနဲ့ ကျွန် တော့စားပွဲနားရောက်လာတယ် . . ကျန်တဲ့ လူတွေကတော့ သူ့ကို ရှင်းရေ ကိုယ်အလုပ်လုပ်ရနဲ့ . . မာလုပ်ချားနေကြတယ်။

“ဟိုရာလကြီး ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ” ကျွန်တော့ရှေ့ထဲ တွဲမှာ ကားပွဲကို တင်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ထောက်ပြီး ဝိုင်းမေးလာတဲ့ ဆုတ်တံမလေးနဲ့ ရင်သားမာရ်ကို ခပ်တည်တည်ဟဲ စိုက်ကြည့် လိုက်ရင်း . . “အားတစ်ပုံစံသစ်လောင်းနေတယ် စင်သိသာ ဘယ်လိုလဲ သိပ်လှနေပါသား . . ”

“ခစ် . . ခစ်ခစ် . . တကယ်လား . . ဘာစားချင်လို့လဲ”
“တကယ်ပေါ့ . . ဘာစားချင်လို့လဲ ဆိုတော့” ကျွန်တော့ရဲ့ အကြည့်ရိုင်းတွေကို သဘောတွေ့နေပုံရတယ်။ မသိမသာ ပုံစံ နဲ့ . . မှင်ကဲ့ပြီပြီ မလိုက်ပေးလိုက်တယ်။ ကဲ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် . . ခုပေါ်မှာ ဟင်ထားတဲ့ ပဲကြီးစေ့တွေဟာ တစ်စေ့တို့ကောက်ပြီး ပြုဝင်းနေတဲ့ ရင်နှစ်ဖွာကြားထဲအသာ ထည့်လိုက်တယ်။ “ဟယ်

ကြည့်စမ်း . . ကြည့်စမ်း . . သိပ်ဆိုးတာဘဲ” ပြောပြောဆိုဆို ပဲကြီးမာကျော်ကို ကျွန်တော့ရှေ့မှာတင်ခိုက်ထုတ်ပြီး ကျွန်တော့ကို ခြန်ပေါက်လိုက်တယ် . . ဇက်ကနဲ့ဖမ်းပြီး ပါးစပ်ထဲပြစ်သွင်း လိုက်တယ် . . ကျွန်ကနဲ့ဝမ်းစားရင်း မျက်စေ့မိုတ်ပြလိုက်တယ်။ မချပြီးဝေးပြုံးပြီး မျက်စောင်းဝေးချိတ်ကာ ဖင်ဝေးကို လှုပ် ရမ်း ထွက်သွားလေရဲ့ . . တံခါးပေါက်အရောက်မှာ တစ်ခါ လှည့်ကြည့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားပါတယ် . . နဲ့နဲ့တော့ ရင်ထဲတံမိ တယ် . . တစ်ယောက်ယောက်နဲ့မျှား သွားတိုက်မလေးကဲ . . တပတ်လောက် ဘာပြုသာနားမှ မရှိတော့ပဲ . . ဟင်းချနိုင်တယ်။

နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်တွေ့တော့ အရင်အခါတွေကထက် ပိုရင်းနှီးသလိုဘဲ . . ကျွန်တော့ဆိုတန်းလာပြီး ချွန်လာကျွေး တယ် . . :

“ကိုယ်က ဒါစားချင်တာမဟုတ်ဘူး” သွားဟယ် မနောက် နဲ့လေ . . ဝေဟနာနဲ့လဲ ပျော့ရဲသေးဟယ် . . ” စားပွဲရှေ့မှာ လာနဲ့ပြနေတဲ့ . . သူ့လက်ကလေးကို အသားပေးချပ်လိုက်မိ တယ် . . အေးစက်လို့ ပြန်လည်ဆွဲမယူဘူး မျက်လှူလေးချ ပြီး ငြိမ်နေနဲ့ . . ပီဟီဟုန်ဟလေးကျနေတာဘဲ။

“သိလား . . ” “ဘာလဲ . . ” “ချစ်တာကို” “ဟင် . . ဟင်း”
“အခုတော့ သိပြီမဟုတ်လား” “စဉ်းစားဦးမယ်” ဝါကတော့ ခပ်ဘူးကို သိတဲ့အတိုင်း မွယ်ကွဲလုပ်တာဟာ ကျွန်တော် တစ်ပွဲ တာတ်နိုင်နေပြီလေ . . ဟိုလိုဒီလိုနဲ့ သူ့ဆီက ငြိမ်ရဲခဲ့ပါတယ်။ ကောင်မလေး ငယ်ပေမဲ့ တကယ်ချစ်တော့လဲ သိပ်အလေးအ နက်ထားတာ . . ကျွန်တော်အသုံးချရတာကောင် မိတ်မသန် ဘူး . . ကျွန်တော့ကို သိပ်ကွယ်ကာနေရွာတယ် . . တစ်ကယ်။

ချစ်ကြဲပြုဆိုတော့လည်း သူကကျွန်တော်ကို သိပ်နဲ့ဟာတဲ့၊
အနဲဆုံး တစ်ဝတ်တစ်ခေါက် နှစ်ရှင်သွားပြရတယ်။ ကန်တော်
ကြီးကို ရံဖန်ရံခါလွှားပေးရတယ်။ အင်းလွှားကို မကြာခဏ
သွားရတယ်။

သူနဲ့ ချစ်ကြဲမှာဘဲ အလုပ်လေးဘာလလေး ပျက်တော့
တယ်။ ကိုမောင်မောင်ကလဲ နိုင်မိပါတယ်။ ကျွန်တော်
ဆက်နဲ့ လျှောက်တံနေတယ်ဆိုတာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူလဲဆို
တာ မသိရဘူး။ ဟားဟား။ ဒါကြောင့်လဲ ဘိုယ့်ချင်းစာ
စိတ်နဲ့ သူက ကျွန်တော့ ပျက်ရက်တွေကို ဘာမှမပြောဘူး
ကျွန်တော်လျှောက်လည်ပြီး ပြန်လာရင် ဘာလုပ်ခဲလဲ အောင်
မြင်ရဲ့လား။ ဘာလားမဲ့ လာနောက်နေလေ့ရှိသည်။ ရိစရာ
နော်။ ကျွန်တော့်ကတော့ ကိုင်သွယ်ရုံဘဲလို့ ဖြေလိုက်တယ်
အမှန်တော့ သိပ်ကိုးကွယ်လို့မ ရဘူး။ ချာတိတ်မက ဈေး
တိုင်နေတယ်။ လက်ထပ်ပြီးမှတဲ့။ စိတ်ညစ်သွားမိတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ စာအုပ်ကြီးအတိုင်းလုပ်တယ်ဆိုတာ မကြာ
ခင်ကဘဲ သိလာရလို့ အတော်ဝမ်းသာသွားမိတယ်။ “ကိုကို။
မေမေရိပ်သာ (၉)ရက်ဝင်မယ်တဲ့။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြ
ဘူး။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးလဲ ဒေါ်သွားမှာ။ ကိုကိုခွင့်
ယူပြီး လာလည်ပါလားနော်။”

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ချင်တယ်ပေါ့” မဟုတ်ဘူးလေ
ကထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေရရာကိုတော့တူးလေ။ အေးအေး အေး
အေး တွေ လို့ရတာပေါ့။

ဟုတ်တဲ့။ နောက်တစ်နေ့ကျွန်တော့ဆိုင်မှာ နေ့တစ်ဝတ်
ခွင့်ယူလိုက်ပါတယ်။ ရေခဲဓားဖြိုး တကိုယ်လုံးသန့်စင်ပြီး

နောက်ရင်းပြောင်ရင်းနဲ့ စင်သီယာဆီ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ကို
မောင်မောင်ကတော့ ပြုံးဖြဲဖြဲနဲ့ ကျွန်ရစ်ခဲ့လေရဲ့။

ဘေးဘီဝန်းကျင်နဲ့ကြည့်ပြီး အသာဘဲလဲနိပ်လိုက်တော့
မချောက စောင်နေပုံဘဲ။ သူ့ဘဲလဲဘဲတဲခါးလောဖွင့်တယ်။

“နောက်ကျတယ်။” “ဘာလဲ။ မနက် (၅)နာရီထလာ
ရမလား။” “စောင့်ရတဲ့လူချိုင်းပိုခြံတော့မယ်။” “ဘဲခါး
ပိတ်ပြီးကာနဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးကျစ်ကျစ်ကလေးကို ဆွဲပြီးနီရဲနေတဲ့
နှုတ်ခမ်းလေးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး စုတ်ပြစ်လိုက်ပါတယ်။
စင်သီယာကလဲ မရုန်းဘဲငြိမ်နေလေတော့ ကျွန်တော့အံ့ဩသွား
မိတယ်။ သူကလန့်ကနဲဆန် လုပ်မယ်ထင်နေတာ။

“အချိန်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ကိုကိုရယ်။
အပေါ်တက်ပါ။” လူကြီးလေးသံနဲ့။ ကျွန်တော့ကိုပြောရင်း
လက်ဆွဲပြီး အပေါ်ကိုခေါ်သွားတယ်။

“လာ။ ဒီမှာ။ သူ့စားဖို့ တပင်တပန်းနွားထားတာ။”
သစ်ခဲတာသီးတွေပါ။ ဝိတ်တွေနဲ့အောင် ဓားပြလိုက်ရသေး
ကျွန်တော့စားတာလေးကို ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ ဒါနဲ့။ ဝါး
လက်စမညက်တညက်သစ်တောသီးလေးကို သူ့နှုတ်ခမ်းနဲ့
တော့ပြီး ထုံဖေးလို့တိဖော့ ဘဲဖြူဖြူခါးနေပါတယ်။

“ချစ်က။” “အင်း။” မပွင့်တပင်ဖြေကဲ ကောင်မလေး
ကို တွေ့ပြီး ခေါင်းပေါ်မှာတင်လိုက်တယ်။ တပင်တပင်နုနု
တဲ့ သူ့ရင်နဲ့သံကို အပိုင်းသားကြားနေရတယ်။ အပျိုနီလေး
ဆိုတော့ ရင်ခံရွာမှာပေါ့လေ။ ခါးသိပ်သိပ်လေးကို စမ်းပြီး
ဖတ်သံလို ဖတ်ရင်းသွေးကြောလေးတွေ စိမ်းတနေတဲ့ လည်
တိုင်ကျော့ကျော့လေးကို သွေးစုတ်ပုတ်ကောင်လို ဘဲဖြူဖြူ စုတ်
ယူနေမိတယ်။ လက်ကလေးတွေက ကျွန်တော်ကို သိုင်းဖက်ရင်း

မေးခင်းကျသွားလေရဲ့ . . . ယက်တွေက ဟရွေ့ရွေ့နဲ့ တီရွပ်ထဲ
ကို ပင်သွားတယ်။ ဒုတိယအကြိမ်မှာထဲမှာတော့ ရပြန်တယ်။
ဆော်လီမတ်အားလုံး . . . ကော့ကျွန်းတော့တဲ့ ဝဲလင်ဂျီး အဆင့်
သင်လုပ်ထားပုံတော့ . . . နွေးထွေးတင်းမာနေတဲ့ အင်မတန်မှ ကိုင်
လို့ကောင်းပါတယ်။ အပျိုစင်လေးမို့ နို့သီးလဲ ယေမယ်ရရမရှိ
နို့အုံဟစ်ခွလုံးမှ လိမ္မော်သီးအလက်အားအရွယ် ဆိုတော့ . . .
ယက်ထဲမှာ ပျောက်နေတယ် . . .

“ဟင့် . . . ကိုကို . . . စင်သီယာကို ဘယ်တော့မှ ပစ်မသွား
ရဘူးနော် . . . ထာဝရနော် . . .”

ကလေးတစ်ယောက်လို နားထဲမှာ တိုးတိုးလေးပြောလာတဲ့
စင်သီယာနို့ကို တစ်ချက် ညှစ်ကလိပေးလိုက်တယ်။ သူ့ပြော
အခုလို ကျွတ်ကျွတ်လုပ်လုပ်နို့ညှစ်ခဲနေရတာ အနေရက်ပုံတော့။

“စင်သီယာ . . . အကိုချွတ်ပြစ်လိုက်ကွာ” “တို့ကိုချွတ်ပေး
စင်သီယာဘာမှ လုပ်လို့မရဘူး အရမ်းတုန်နေတယ်” သနားစ
ရာတုန်ရုံနေတဲ့ အပျိုမလေးရဲ့ တီရွပ်တို့ အသာချွတ်ပေးပြီး
ကျွန် တော့ အထဲအတွေ့တော့ ဖော်မပြန် ငိုတဲ့ . . .
ချမ်းသာမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာတယ် . . . စင်သီယာကတော့
ဂျက်လွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့ မျက်စိစုံမို့ တံထားတယ် . . .
ချစ်စရာနဲ့ အဲလေးတွေဟာ သူ့ရင် တက်မှာ
ရိုးလေးခိုနေကြတယ် . . . ချစ်လို့ တစ်ချက်ရဲ့နမ်းတော့
ကွန့်သွားတာတယ် . . . ကဲ . . . ဒီလောက်ကြောက်တက်ရင်လည်း
မသိမသာ ထွက်ပြေးနေတဲ့ နို့သီးခေါင်းလေးကို သွားနှစ်ခုစာတုနာ
လေး ကိုက်လိုက်ပြီးတော့ မျက်စိမိုက်ထားတဲ့ ကြားတ နိုးနိုး
ဆင်ဆင်နဲ့နေတယ် . . . အောက်ပိုင်း ကတော့ ရွေ့ကြွစရာတော့

ကျွန်တော့နို့ကိုစို့တော့ အကြောတွေ တွန့်တွန့်လှူးနေပါတယ်။
နို့အုံလေးကို လျှာကြမ်းကြိုးနဲ့ ယက်ပေးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး
ကြက်သီးမွှေးညှင်းပူလေးတော့နဲ့ ပြည့်သွားလေရဲ့။

နို့အုံဟာ အခုနကထက် တင်းမာလာပါတယ်။ ချော့ပွတ်တဲ့
သူကြောပြင်လေးကို ငြိတ်ငြိတ်သာသာပွတ်ပေးရင်း သူ့ချွတ်တိုင်
လေးဆီကို လျှာဆိုးထည့်လိုက်ပါတယ်။

ကိုကို . . . စင်သီယာနေဟက်ဘူး . . . ကလေးစိတ်မ
ပျောက်သေးသူ ပီဝီ ခြေလေးဆောင်ပြီး ပြီးနေရာတယ်။
နေတက်သွားမှာပါ ကလေးရယ် . . . လီးနဲ့မတွေ့သေးလို့ပါ ချွတ်
ထဲကို လျှာထိုးပြီး ဘာလျှာရဲ့ အရသာနမူနာကို
ဖြည်းစမ်းစေလိုက် ပါတယ် . . .

“ခစ်ခစ်ခစ် . . . ခစ်ခစ် . . . ကိုကိုကသိပ်ခိုင်းတာပဲ . . . ဟို
ရက် . . . ဒီရက်နဲ့ “ချစ်လို့ယက်တာပေးကလေးရယ် . . . မချစ်
ရင် ဘယ်သူယက်မှာလဲ . . .” သူ့ကိုချစ်တယ်လို့ ကြားရင် သိပ်
လဘောကျတဲ့ စင်သီယာကို သူ့စိတ်ကြိုက်စကားလုံးနဲ့ ပင့်ပေး
လိုက်တယ်။

“ကိုကိုက . . . ချစ်လို့ . . . ယက်တာပေါ့ . . . တော်တော့နော်
စင်သီယာမနေတက်ဘူး . . .” ဒါဆို ကိုနို့ကို စို့ပေးမယ်နော် . . .
ဟင်းရွက်တယ် . . . “မရဘူး ချစ်ရင်စို့ပေးရမယ် . . .” ပြောပြော
ဆိုဆို သူ့မျက်နှာ . . . ရင်ဘက်တို့ စုံပေးတော့ အသာပမ်းစပ်
ဟပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ခွံခွံတာမို့ အရသာတော့နို့ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . မကြီးတော့လို့ ပညာမတက်သူဘူး . . . ဂုတ်ဝဲ
သူ့ဆံပင်လေးကို အသာပွတ်ပြီး စတင်ရလာအောင် ခြေသိမ့်ပေး
နေမှု တပြေးဖြေးစုပ်ဟန် ပြောင်းလာတယ်။

“ကဲ... တော်ပြီ” “ကြည့်... ခဏလေးစိုပြီးတော့”

သွေးစွန်းလေးကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်အသည်းယားလာပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး စုပ်ယူလိုက်တယ် ဒီတစ်ခေါက်မဆုံးဘူး သူ့လျှာလေးက ကျွန်တော်ပါးစပ်ထဲ ကိုးဝင်ပြီး တုန်တုန်ခိုခိုနဲ့ အာခေါင်ကို လာပွတ်သပ်ပေးနေရဲ့။

သူ့ချာခံဝင်နေတုန်း ကျွန်တော့လက်က သူ့ဘာလာဒီယာလေးကို ဆွဲဖြုတ်ထားလိုက်တယ်။

“ပြတ်... မောလိုက်တာ ကိုကိုရယ်” ဟုတ်ပါတယ်... ကြမ်းတမ်းတဲ့ ချွတ်လှိုင်းကြောင့် ကလေးမတော်တော်ဟိုတ်သွားရာမှ... နို့စဉ်လေးတွေ နိမ့်ချည်မြိုင်ချည်နဲ့ အသက်ကို ချိတ် ချိတ်ရွှေနေရဲ့... ကျွန်တော့ ပေါ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ သူ့စကတ် ကို အသာအောက်တို့ တွန်းပေးလိုက်တော့...

“တော်ပြီကိုကိုရယ်... စင်သီယာရွက်လာပြီ” “စင်သီယာက တို့ကို မချစ်ဘူးလား... ချစ်သူတွေဆို ရုတ်စရာမလိုဘူး” ပြောနေတုန်းမှာဘဲ သူ့မင်ပေါ်နေပါပြီး လုံးကျွတ်တဲ့ တင်ဝါးလေးကို ကားထွက်နေရဲ့... ဖင်ကြားထဲက လက်ညှိုးနဲ့ ပွတ်ပေးနေတော့ ရုတ်ရုတ်နဲ့ ကျွန်တော်ပုခုံးမှာ ခေါင်းမိုရင်း ငြိမ်ခံနေတယ်...

“စင်သီယာ... ကကွယ်... ထိမ္မာပါတယ်... ကိုယ်ချစ်သူရဲ့ အလှကိုကြည့်ချင်တယ်...” “ကိုကိုကလဲ သိပ်ဆိုးတာဘဲ” “ကဲ... ရွက်ခွင် တို့ကိုပါချွတ်ချလိုက်ပါယ်... ပြောပြောဆိုဆို သူ့ရွှေမှာရပ်ပြီး ပုဆိုးကို ချွတ်ချလိုက်ပါတယ်။ ခရမ်းသီးက ရင်ဖန်ပြီ နှပ်လိုက်ရင်တော့ ဆွေမျိုးမေသွားမှာဘဲ။

“ဟို... ကိုကိုကလဲ” ရွက်ရွက်နဲ့ ဟိုဘက်လှည့်သွားတဲ့

စင်သီယာကို အသာဆွဲချွတ်လိုက်တယ်... ကမ္ဘာဦးလူသားနဲ့ ဆယ်ရာစုယဉ်ကျေးမှု အလယ်တောင်မှ ရောက်နေသလိုပါပဲလား... ပြောင်ရွှင်းနေတဲ့ ဂေဟ်ဖုတ်တလေးမှာ ဂေဟ်မွှေးတွေဟာ အင်မတန်နုနေပါသေးတယ်... သေချာကြည့်မှ မြင်ရတယ်... အကွဲကြောင်းလေးက စိလို့ ကြာကြာထိုင်မနေဘဲ သူ့ကိုပွေ့ပြီး နှစ်ယောက်သား ဆိုဖာဆီပသွားသည်။ ဆိုဖာပေါ်မှာချပြီးတာနဲ့ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး စုပ်ရင်း စောက်စုတ်ကို လက်ဝါးနဲ့ ပွတ်သတ်ပေးနေမိတယ်။ ပေါင်လေးနဲနဲကားလာမှ ဆက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ အသာပွတ်ပြီး လက်ခလလ်နဲ့ စောက်စုတ်ကို ကလဲပေးလိုက်တယ်...

“ကိုကို...” ဆွဲဆွဲဝင်ဝင်ခေါ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲမှာ ချက်နှာပုတ်ထားရွာတယ်။ ပေါင်က သိသိသာသာဖြူလာပြီး နဲနဲအချဉ်တွေ ထွက်လာပါတယ်။ လျှာကစံချောင်းလုံးစောက်ဖုတ်ထဲဝင်သွားပါတယ်... ကောင်မလေးစောက်ဖုတ်ထဲမှာ ပူနေပြီး စိုစွတ်နေပါတယ်... လျှာဟာ ပြေတစ်ကောင်လို ဟိုဘိုးဒီဘိုးနဲ့ လျှောက်သွားနေလေရဲ့... စင်သီယာကတော့ ဆိုဖာအောက်ကို ကိုင်ပြီး ဖင်ကြိုးကို ကော့မှန်းမသိကော့ကော့ပေးနေတယ်။

ခပြာပါဘူး... ပူနေပြီးညှို့နဲ့... အချဉ်တွေဟာ စောက်ခေါင်းထဲကနေ ချော်ရည်တွေလို စီးကျလာပါတယ်။ ခပြာတော့ ပြီးမှန်းမသိဘဲ တဆက်ဆက်အကြောဆွဲပြီး ငြိမ်ကျသွားလေရဲ့။

“ကောင်းရဲ့လား... စင်သီယာ” “. . . .” “စင်သီယာကိုယ် မေးတာပြေလေ... ချစ်လို့လုပ်ပေးတာ စကားမပြောတော့ဘူးလား...” “ကောင်း... ကောင်း... တယ်” “ဒီလိုပဲ

ပေါ့ . . ဒီမှာကြည့်စမ်း" သူ့မျက်နှာမှာ ကပ်မြဲတဲ့ လီးကြီးကို မြွေတစ်ကောင် ကိုအလန်တကြားနောက်ဆုတ်ရောင်လိုက်၏။

"စုပ်သေး . . " "ဟင့်အင်း . . ကြောက်တယ် . . "

"ဒါဆို မချစ်လို့ဘဲ . . " "ပေးလေ . . စုပ်ပေးမယ်လေ"

ပြောပြောဆိုဆို မရဲတရဲလေး ဟပေးတဲ့ပါးစပ်မှ အသာ တော့ပေးလိုက်တယ် . . ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဒစ်ကိုအသာငုံပြီး စိုနေပြန်ပါတယ် . . ဘယ်လို့ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ငုံ့ဖြစ်ရင်ပြီးရော နောက်မှ တဖြေးဖြေးသစ်ပေးရတာပေါ့ . . သူပါးစပ်ထဲက သေး ဘစ်ခတ်နှစ်ခတ်လောက်ပေါက်ထွဲပေးတော့လည်း ထွေးမထုတ် ပါဘူး . . သနားတော့ သနားစရာဘဲ . . ကျွန်တော်လည်း တွန့်တွန့်လှူးသွားမိတယ် . . ။

အား . . အား . . ဟား . . ဟိုး . . ခိုး . . ကောင်းလိုက်တဲ့ စင်္ဂလီလာရယ် . . ခိုး . . အချစ်ရယ် . . အားအား . . စုပ် စုပ်" သူ့ခေါင်းလေးကို ကိုင်ပြီး လီးနဲ့အသာရွေ့တိုးနှောက်ခတ် လိုက်လပ်ပေးနေစဉ် တအားစုပ်လို့ သွေးတောင်ထွက်ပြီ အောက်မေ့နေတာ . . ။

"ဟိုး . . အဟိုး . . အဟိုး . . အား"

လီးတစ်ချောင်းလုံး တျစ်ကနဲ့ ဖြစ်သွားပြီး သုတ်ရေတွေ သူပါးစပ်ထဲကို ပန်းထွက်သွားသည်။ "ပြီချဆိုက် . . အားဗို့ တယ်" ရှုံ့ရှုံ့မဲ့နှင့် ခြုံချရင်း ကျွန်တော့်ကို အတင်းဖက်ထားပါ တယ် . . မျက်လုံးလေးမှိတ်ထားတဲ့ သူမလိအောင် သူ့အကို အိတ်ထဲက ခိုးလာတဲ့ ဆိတ်မျက်ဟွင်းနဲ့ ပဲခေသေးကို လီးမှာ အသာစွပ်ပြီး ဒစ်မှာ သေချာ ထပ်လိုက်ပါတယ် . . ။

"အချစ် . . ငယ်စလင်ဗိုလား . . " "အင်း . . "

"သွားယူခဲ့တာ . . " ကိုယ်တုံးလုံးညီခန်းကို ဖြတ်ရှောက် သွားတဲ့အလှကို ကျွန်တော် ဝေးကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဖင်ကြီးကတော့ ဆွဲလေတက်လေပုံစံဘဲ . . ဖင်ကြားထဲကနေ မောက်ဖုတ်လေးကို ဟမွန်းဟစလေး တွေနေရတယ် . . ။

"ဧရာ . . သိပ်မကြည့်နဲ့" လှတာကိုးတွ" သူ့နဲ့ ခေါင်းလိမ်း ဆီကို ယူပြီး လီးမှာ အသာပွတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့စောက်ဖုတ်ကိုပါ နဲ့နဲ့လိမ်းပေးလိုက်တယ် . . ဘာလုပ်တာလဲဘဲ . . နားလည်းမလဲဘဲနဲ့ တန်တန်ရိပ်ပြစ်နေရာ သည်။

"မအော်နဲ့နော် . . ကလေး . . ဘာမှမဖြစ်ဘူး . . " ချော ဟောပြောရင်း ဆိုပါပေါ်မှာ ခပ်ရှော့ရှော့လေး ဖြစ်အောင် အနေ အထားပြင်တာ ပြီးတော့ သူ့မြေထောက်ပွားကို တွန့်တော့ခါး မှာ ခွရက်မြစ်သွားအောင် ချိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

ပြီးတော့ . . ဟဲနေတဲ့ စောက်ဖုတ်ကို လက်နဲ့နဲ့နဲ့ပြုပြီး ဆိတ်ချက်ကွင်းနဲ့ . . ပွယ်သတ်ပေးနေမိတယ်။

"တိုကို . . ကိုကိုက . . အို . . ယားတယ် . . " ချက်ချင်းဘဲ စောက်ခေါင်းတစ်ခုလုံးရွှံ့သွားပါတယ်။ ပင့်ပြီး ဒစ်ကို အဝမှာတော့ထားလိုက်ပြီး အားတနဲ့ အော်ရင်း စီးတုန်းထား တယ်။ ဒါနဲ့အချိန်ယူပြီး ဝင်သလောက်နဲ့ဘဲ ဆွဲဆွဲပေးနေလိုက် တယ် . . ဟဟင်းဟင်းနှင့် ဖြစ်လားပြီး ဟစ်ချက်ခြင် ယိုးသွင်း

လိုက်တယ် . သားရေကွင်းတစ်ခုလုံး ကြပ်သိပ်နေပြီး နောက်နံ
ခံ ထိုးရစ် ကွဲထွက်သွားမဲ့ ပုံစံဘဲ။

ဒါပေမဲ့ . . ကွဲဝါသွား . . "ငြိ . ငြိမ် . . အင်း ဟားနာ
တယ် . . ဟိုဟိုရဲ့" မျက်စိညှစ်တွေဟောင် စီးကျနေပါပြီ
ဒါကြောင့် ချောမော့ပြီး သူ့ကို ချောကာမော့ကာဖြင့် ချစ်မကား
တွေဆိုနေတော့သည်။

ပြီးမှ . . ငြိ . ငြိမ် . . ခုတ် . . ဟားဇာ . . အားအား . .
ခုတ် . . အင့် . . ကိုကို"

ပန်းတိုင်ရောက်သွားပါပြီ . . သူကတော့ ခံရခက်
မသက်သာဘူး . . အဖျစ်စင်မေ့ကွဲသွားပြီး သားအိမ်ကလဲ
အတော်ခဲနေရပြီ . . ပြီးတော့ စောက်ပတ်လဲ နဲနဲကွဲသွားတယ်
ယင်တယ် . . ငိုတာမှ ဟအားပဲ . . ကျွန်တော့ရင်ကို
ထုထုနေတယ် . . နာတာတိုး . . "

ဒါပေမဲ့ . . ဆိတ်ပျက်ကွင်းရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ချက်ချင်းဘဲ အင်္ဂို
တိတ်သွားပါတယ် . . ကပန်းဖီးကဟားဟားနှင့် ငှက်ဖျားတက်
သလို ကက်ချက်နေပြီ . . သူ့အကိုဝစ္စည်းကတော်စွမ်းကာတံ
ဒါနဲ့ . . သူ့စောက်ဖုတ်ကလေးထဲမှာ လည်ပတ်တိုးမွှေပြီး
ကောင်းကောင်းလိုးနေမိတယ် . . ။

"ကိုကို . . ကိုကို . . ကိုကို . . အင့်အင်း . . အား"

ကျွန်တော့ကို ဟဖွေခေါ်ရင်း လည်ပင်းကို အဟင်းဖက်
ထားပါသေး . . ရွဲသွားပြီး သူ့စောက်ဖုတ်တံလဲ လီးကို . . ဖက်
ပြီး ဆုပ်သွေနေတယ် . . သိပ်ကောင်းတဲ့အရသာပါ သူ့လေးဟာ

ဖက်ကို ကော့ကော့ပေးရင်း ဖက်ကြီးကော့တက်လာရဲ့။

"အား . . အား . . အား" အကြိမ်ကြိမ်ပြီးခဲ့တာမို့ . . ဆိုဖါ
ပေါ်ကနေပြီး ကြမ်းပြင်နားဆီသို့ သူ့အရည်တွေ တိုင်ထွန်းနေ
ပါတယ် . . ကျွန်တော့ခေါက် ခြေထောက်နဲ့ ညှပ်ထားပြီး နောက်
ဆုံးအကြိမ်ပြီးသွားပါတယ် . . ။

ကျွန်တော်ကမပြီးသေးတော့ သူ့စောက်ခေါင်းမှာအသာ
ခိမ့်ထားရတာပေါ့ . .

နဲနဲကြာမှ
ဆက်ဆောင့်ဆောင့်ပေးတာ . . တစ်ကိုယ်လုံးက သွေးတွေ
သူ့စောက်ခေါင်းလေးရွံ့သွားအောင် ထက်သွားပါတယ်။

"ချစ်ကလေးစင်သီလာရယ် . . " "သိပ်ချစ်ကလေး ကိုကိုရယ်"

သိပ်ချစ်ကလေးဆိုတဲ့ စင်သီလာကံအသာမပြီး ဖက်ပေးထောင်
ထောင်ပေးလိုက်တယ် . . သူ့လဲအရသာတွေ နေပြီးမို့ အလိုက်
သင့်ဘဲ . . သူ့သူ့လေးဟနေတဲ့ စအိုဝမာ လီးကံအသာတွေပြီး
ခပ်ဖိဖိလေး ထိုးသွင်းလိုက်တယ် . . မော်လိတ်ဟာ မိုးကြိုးပစ်
မတတ်ဘဲ . . ကျည်းကျည်းကြွပ်နေလို့ ကျွန်တော့လီးလဲ အတော်
နာသွားတယ်။

"ဟီး . . ဟီးဟီး . . မလုပ်နဲ့ . . မလုပ်နဲ့ . . နာတယ်
နာတယ် . . ကိုကို . . "

ငိုကြီးချက်မုန့် တော်နေတဲ့ သူ့ကိုငိုက်ပေါ်ကနေ လက်ထိုး
ပြီး စောက်ဖုတ်ထဲလက်ထဲမွှေပေးမ ငြိမ်သွားတယ်။ လီးကို
သိပ်ကြိုက်နေပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း ချောသွင်းလိက်ပြန်ထုတ်
ယိုဟိန်း . . လုပ်ပေးနေတယ် . . (၁၅)နိနစ်လောက် ကြာတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ (ရွေးဥ)လေးဟာ ဖင်ပေါက်မှာ ကွဲလဲကျန်ခဲ့
အထိ ခြိပ်ဝင်သွားတယ်။ . . ခါးကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင် . .
ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်က စောက်ဖုတ်ကို ကလိပေးရင်းနဲ့ ဝိမိ
စိတ်တိုင်းကျ ဖင်လှီးပေးနေရဲ့။

“မြတ် . . ဟူး . . ငွတ် . . မြတ် . . အင့် . . အင်း . .
အိုး အင့်” ဖင်ဦးထောင်ထောင်ရာကနေ အသံတွေမျိုးစုံ ထွက်
နေရဲ့။ . . တစ်နေ့ရဲ့အတွေ့အကြုံသစ်ရနေတော့ . . သဘော
ကျနေမိတဲ့ လီးကြီးကို စအိုထဲမှာ ပွေ့ပေးတော့ . . နာနာကျွတ်
ကျွတ်အော်ရှာတယ်။ . .

ပြီးဆို ကျွန်တော့လက်ပေါ် သူ့စောက်ရည်တွေ ကျလာပြန်
တယ်။ . . နှိပ်ထန်တဲ့ ကောင်မလေး။

ကျွန်တော်လဲ . . သူ့ခါးကို သေချာကိုင်ပြီး တစ်ချက်ချင်း
အသေဆောင်ပေးရင်း နောက်ဆုံးမှ သုတ်ရည်တွေစအိုနဲ့
အပြည့်ပန်းထုတ်လိုက်ရတယ်။ . . အဲဒီနေ့တစ်ပြေး သူနဲ့ ကျွန်
တော်ဟာ (၉)ရက်သုံး ဝန်းပနေသလိုပဲခဲ့တယ်။

နောက်ပိုင်းမှာလဲ လစ်ရစ်လစ်သလို လှီးခဲ့တယ်။
သူလဲ လီးကိုသိပ်ခွဲနေပြီ . . လေကျွန်တော့်ကိုလဲ ကုန်နေ
အောင် ချစ်ရာတယ်။ . .

အကာအကွယ် . . အတားအဆီးတွေ လုပ်ထားတဲ့ ကြား
ကနေ တယ်လိုဖြစ်သွားလဲမသိဘူး . . သူ့စိုက် (၂)လရှိသွားပြီ
အချိန်ဆွဲပြီး ဟာလုပ်ရမလဲ . . စဉ်းစားနေရတယ် . . ပျက်။

ပါမမဟုတ် အရှက်တဲ့အောင် ထားလိက်ရမလဲ . .

ဒါပေမဲ့ . .

ကျွန်တော်သူကို သိပ်ချစ်နေမိပြီ။

ဒီတော့ . .

သူ့ကိုပဲပြောပေးလိုက်တယ် . . နိုင်ပြီသားနားပြောတဲ့ သူနဲ့
ကျွန်တော့မေတ္တာရိုနေလို့ လက်ထပ်ပေးပါလို့ ပြောလို့ အဲလိုမှ
ပရရစ်ခိုးပြေးကတဲ အတွေးကြီးကတရားတဟား . . နောက်ပြီး
လူမမသေခင်သမီးကို စိတ်ချရတဲ့ လူနဲ့ ထားခဲ့ချင်တယ် . .
ကျွန် တော့်ကို ခေါ်တွေ့ပြီး သေချာမေးခြင်းခဲ့တယ်။ . .

ပဲလိုနဲ့ . .

ကိုမောင်မောင်ရဲ့ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတဲ့ ချစ်သူနဲ့
ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို တစ်ရက်တည်း
သတ်မှတ်လိုက်တယ် . . မင်္ဂလာသားမှာ ခိုက်(၄)လ မှီနေပြီး
သူကတော့ သိပ်ပျော်လို့။

ကျွန်တော့ လက်နားပေပဲ့အင်္ဂါအစဉ်လဲ ပျက်သွားရပြီ . .
လောက်အဆိုတော့ ညာရမယ် . . မဟုတ်လား။

တော်တော် . . စည်တဲ့ မင်္ဂလာဆောင်လို့ ပြောရမှာဘဲ
လာလိုက်တဲ့လူတွေ . . ကျွန်တော်ဟပြေးသားမှ မတုန်ဘဲ
အံတုန် အကျစ်တယ်။

အားလုံးနုတ်ဆက်ပြီး ပြန်မယ်အလုပ်မှာ . . မင်္ဂလာခန်းမ
ပင်ပေါက်ကို အဝတ်အစားဖို့မိုး ဖားရားနှင့် အမျိုးသမီးတစ်

ယောက်ျားကလေးတို့... သော့ချာကြည့်မှ... သိရုံဖြစ်နေ
တယ်...။

ဒိုက်ကြီးကြီးနဲ့။

ဟော... ဟော... ခက်ကြပြီပေါ့။

"ကိုမောင်မောင် ရှင်လူယုတ်မာ... လူလိမ့်... နမချင်း
ပစာနာဘူး... ဒီမှာရှင်ကလေး ကျွန်တယုတ်မှာနဲ့ ဖွေးရေပ-
လဲဟင်...။"

မျက်ရည်ထွက်သွက်ကျရင်း... ပြောနေတဲ့

သိင်္ဂီကို ကျွန်တော်... မမန်းနိုင်တော့ပါဘူး...။

သူရဲ မျက်ရည်တွေက...။

ကျွန်တော်ဒေါသတွေကို... တိုက်စားသွားပါပြီ...။

တို့မောင်မောင်ကတော့ ဟန်မပျက်... သူ့စနစ်ယက်ဆွဲပြီး

ခန်းမဆောင်တ...။

နေထွက်သွားပါ တော့တယ်...။

ပြီးပါပြီ။